

YİTİRİLEN ZAMANI KAZANMAK

Sömürünün üstünü örtmek, toplumun gerçek ilişkileri hakkında düşüncelerde karışıklık yaratmak burjuvazinin özel çabası olmuştur. Çünkü onların, gerçek ilişkileri puslu göstermekte yararları vardır. Bu ilişkiler açığa çıkartılana değin, burjuvazi yüzünden uzun zaman yitirildi.

Burjuva ekonomi-politikçiler henüz bilimsel objektifliğe bağlı oldukları sıralar, sömürünün kaynağına inmek için sınırlı da olsa belli bir adım attılar, ancak savdukları ve korudukları burjuva çıkarlar onların ileriye gitmelerini engelledi. Bu alanda sonuna kadar gidebilenler proletaryanın temsilcileri oldu. Sömürünün nasıl gerçekleştiğini açıklamak, işçi sınıfı biliminin, sosyalist bilimin yapabileceği bir şeydi. Bu görev bilimsel komünizmin kurucuları tarafından yerine getirildi. Marx, artı-değeri açıklamak için en iyi yıllarını bu işe verdi. Artı-değer yasası açıklandıktan sonradır ki, toplumun gerçek ilişkileri açıklanabildi. Var olan toplumun dayanakları açık olarak ortaya konabildi. Kapitalist meta üretiminin üstündeki gizli dağıtılması için ne kadar zaman geçti.

Burjuva toplumun ne olduğu aydınlığa kavuştuktan sonra, ancak o zaman geleceğin toplumu üzerine düşünceler ileri sürülebilir. Ancak ondan sonra, işçi sınıfını kurtuluşa götürececek bir politik eylem programı ortaya konabilir.

Gerçek ilişkiler açığa çıkarılmasına rağmen oportünizm bunların üstünü örtmeye çalışır. Oportünistlerin görüşleri muğlak, sislidir. İşçi sınıfı bilincini bulandırmaya yöneliktir. Emekçilere kurtuluş hedefini göstermez, tersine hedef saptırır. Burjuvazi yüzünden zaten zaman yitirken, oportünistlerin görüşleri nedeniyle de belli bir zaman yitimi oldu. Yitirilen bu zamanı kazanmalıyız. Emekçi hareketi, yitirilen zamanı gidermek için, politik eylem programında neyin nasıl ele alınması gerektiğini iki anlama gelmeyecek biçimde net ve anlaşılır olarak koyar.

İnsan bugünkü gelişme düzeyine gelene değin uzun bir yol aldı. Ancak bugünkü gelişme derecesi, insanın varması gereken düzey değildir. Eğer burjuvazinin engelleri olmasaydı, insan daha ilerde olabilirdi. Daha önce, üretici güçleri geliştiren sermaye, kendi gelişimi sonucu bu gelişmenin ayakbağı olmaya başladı. Sermayenin kendisi artık gelişmenin engelidir. Sermaye, bir taraftan rekabet nedeniyle zorunlu olarak üretici güçleri geliştirirken ve toplumsallaşmayı ileri boyutlara taşıırken, öte taraftan bunun sonuçlarına el koyma eksik kaldığından, çağdaş gelişme ile çelişki ve çatışma içindedir. Burjuvazi çağdaş üretici güçleri sermaye birikimi çerçevesine hapsetti. Bilime, doğa bilimlerine el koydu, onları kendi mülkü ve gücü haline getirdi, onlara sermaye niteliği verdi. Emekçileri doğanın kürek mahkumları durumuna getirdi. Sırf sermaye nitelikleri nedeniyle tutsak alınan üretici güçlerin gelişmelerinin engellenmesi nedeniyle uzun zaman yitirildi. Yitirilen zamanı telafi etmenin yolu, sermaye tarafından tutsak alınan toplumsal üretici güçleri biran evvel özgürleştirmektir.

Çağdaş üretici güçler kapitalizmin o dar kabuğuna sığmayacak kadar çok büyüktür. Kapitalist ilişkiler, sonunda kırılacaktır, kabuk parçalanacaktır. Kuşkusuz bu kendiliğindenliğe bırakılamaz. Sınıf savaşımı, işçi sınıfının politik eylemi bu süreci kısaltacak, onu patlatacaktır. Eski dünyayı yıkacak, çağdaş üretici güçleri özgürleştirecek olan devrimin proletaryanın iktidar için savaşımıdır. Eski dünyanın egemenliğine son verecek olan devrim tarihi, süreci hızlandırır. Devrim yoluyla tarihin gelişim süreci hızlandırılarak yitirilen zaman kazanılabilir.

Devrimle iktidara gelen işçi sınıfı, büyük bir ekonomik, toplumsal atılım başlatır. Burjuva toplumda yitirilen zaman büyük atılım sırasında giderilir. Sovyetler Birliği'nde birinci beş yıllık kalkınma sonunda, Avrupa ülkelerinin tümünün on yıllarca elde ettiği toplam gelişmeye bedel bir gelişme sağlanır. Aynı atılım sosyalizme geçen tüm ülkelerde görülür. Açıkta ki, kapitalizmin yarattığı bölgeler arasında, kentlerle kırlar arasındaki ekonomik eşitsizlik, kısa sürede giderilemez, ancak bu yönde dev adımlar atılır. Hedef sınıfsız toplumdur. Bu hedefe varmak için, sınıfların ekonomik temelini ortadan kaldırmak zorunludur.

Sosyalist ekonominin belli bir gelişme düzeyine bağlı olarak kültür devrimi için toplum ayağa kaldırılır. Ekonomik atılım için toplumun eğitim ve kültür düzeyinin yükseltilmesi çok önemlidir. Hedef komünist toplumun teknik ve kültür temelini döşemektir. Kültür ve sanat sermaye düzeninin sınırlılıklarından, engellerinden kurtulur kurtulmaz büyük bir coşkuyla ileri atılır. Sosyalizmin sanat alanında gösterdiği ilerleme ve toplumun kültürlü bir toplum durumuna gelmesi için gösterilen çabalar olağanüstü. Halk kitlelerini yüksek bir kültür düzeyine çıkarmak, sosyalizmin temel bir hedefidir. Eğitim, sanat, kültür alanında başlatılan devasa gelişmeyle, burjuvazinin bu alanda neden olduğu zaman kaybı kazanılır ve daha ileri gidilir.

Sosyalizme geçişin çeşitliliğine karşın bu geçişin bir devrimle olacağı tartışmasız bir gerçektir. Devrim geniş kitlelere dalga dalga yayıldığında öyle etki yaratır ki, en geride kalan biri bile devrimin etkisiyle ileri fırlar. Sanki geride kaldığı süredeki zamanı telafi etmek ister. Kitleler koşulları dönüştürürken kendilerini de dönüştürürler. Artık yaşadığı durumun bilincine varmış, kurtuluşunun nerde olduğunu bilen, kurtuluşu için savaşan, son derece aktif özne olmuştur. Devrim, daha önceki dönemde yapılmayanı yapar: Kitleleri uyandırır, örgütler, mücadeleye çeker ve ileriye götürür.

Devrimin koşulları oluşmuştur. Burada işçi sınıfının savaşımı tayin edicidir. Bunun için işçi sınıfının devrimci partisinin eylemliliği, öncülüğü gerekiyor. Komünistler, "kitleler hazır değil" gerekçesini ileri sürerek devrim hazırlıklarından geri duran oportünistler gibi davranmazlar. İşçi sınıfını her yönden devrime hazırlamak ve ona cesaret vermek için gecesini-gündüzüne katarlar. Devrimciler oportünistler gibi zamanını boş lakırtılarla geçirmezler, söz uyunsa gözleri devrimden başka hiçbir şeyi görmez. Lenin'in yaşamı incelendiğinde onun devrime nasıl hazırlandığı bir komünistin devrime nasıl hazırlanması gerektiği görülür. Deyim yerindeyse, Lenin adeta devrimle yatıp kalkardı. Lenin devrimden sonra da aynı anlayışla çalışmıştır. Rosa Lüksemburg da bunun bir örneğidir. Kitleleri ayaklandırmak için, onları devrime hazırlamak için, ne zindanlar durdurabilir Rosa'yı ne de dışardaki başka engeller. O yalnızca bir şey düşünür; devrimi gerçekleştirmeyi. Fidel, Che, Deniz ve diğer devrimci önderler de aynı şekilde davranmışlardır.

Bu belirlemeler, Leninist Parti'nin durumunu da açıklıyor. Leninist Parti'nin Devrimci Programında işçi sınıfını kurtuluşa götürececek hedefler somut olarak konmuştur. Burada hiç bir kafa karışıklığına, muğlaklığa ve ikircikliğe yer yoktur. Teorik çözümleme, bilimsel komünizm ilkelerine dayanır. Politik eylem programında her şey nettir, kesindir ve cesaret vericidir. Leninist Parti'nin Devrimci Programı marksist bir belgedir.

Her koşulda devrimi hedefleyen, her eylemde işçi sınıfının kurtuluşunu gözetken Leninist parti, tüm dikkatini işçilerin devrimci savaşımını zafere ulaştırmak için yoğunlaştırır. Eyleminin kesin hedefi budur.

Burjuvazi tarafından yitirilen zamanı gidermeliyiz.

C.DAĞLI

GÖZENEKLİ TOPLUMDAN ÖTEYE

Sermaye birikimini işbirlikçilik yoluyla elde etmiş teknelci hegemonya altında bir toplum, sünger gibi gözeneklidir. Böyle- si toplumlarda, teknel dışı sermayenin ve bürokrasinin kendine ait dar egemenlik alanları bulunabilir. Küçük mülk sahibi sınıflar da bu gözeneklerde nefes alıp verebilirler; hatta toplumun en tor- tu tabakası olan lümpen proletarya için bu gözenekler en rahat koşulları sağlar. Gözenekler, teknelci sermaye egemenliğinin henüz ulaşamadığı alanları tanımlar.

Oysa, emperyalist ve diğer gelişmiş kapitalist ülkelerde ser- maye birikimi, her şeyden önce kendi iç pazarında sıkı bir ente- grasyon ve yoğunlaşma sağlayarak, bu anlamda teknelcilik dışındaki sermaye gruplarını ve küçük üreticileri tam anlamıyla mülksüzleştirerek ilerlemiştir.

İngiltere’de köylü nüfusu neredeyse 200 yıldır tarihe karış- mış durumdadır. ABD’de bugün nüfusun yalnızca binde dördü (%04) tarımsal üretim yapıyor. Fransa ve Japonya gibi, proleter devrime karşı toplumsal bir barikat olması için küçük üretici köylülüğün ayakta tutulduğu ülkelerde bile, gıda işleme- si, pa- zarlama ve dağıtım tümüyle tekellerin ellerindedir.

Aynı şekilde, ileri kapitalist ülkelerde küçük ticaret erbabi hemen hiç kalmamış, var olanlarsa bağımsızlıklarını yitirerek büyük tekellerin küçük acenteleri durumuna gelmişlerdir.

Bu ülkelerde toplum ve teknelci egemenlik gözeneksizdir. Yaşamın her alanı teknelci sermaye dolaşımının içindedir. Örne- ğin, bankalarda kredi-borç ilişkisine girmeden, ne bir ev, ne bir eşya, ne de bir iş yeri satın alınabilir. Geniş akrabalık ve diğer ce- maat ilişkileri tamamen çözümlüp dağıldığı için, toplumsal yaşa- mın her alanına teknelci meta üretimi sinmiştir. Ev içi üretim alanları da ele geçirilmiştir. Hemen hiç kimse yiyeceğini ve di- ğer geçim araçlarını kendisi üretecek koşullara sahip olmadığı için, toplumsal ve özel yaşamın her alanı, maaş çekleri-kredi tak- sitleri-banka ipotekleri vb. parasal ilişkiler tarafından teslim alın- mıştır. Özcesi, gözeneksiz bir topluma sahip emperyalist ülkelerde, küçük üreticilerin kendi yaşam alanlarını ve buna pa- ralel bir politik kurguyu etkinleştirecek imkanları yoktur.

Egemenliğin Sınır Hattı: Emekçi Semtleri

Emperyalist ve diğer gelişmiş kapitalist ülkelerin gözenek- siz toplumlarında, teknelci sermayenin egemenlik sınırları, prole- taryanın örgütlülüğü ve emek hareketi tarafından çizilmiştir.

Oysa, bağımlı ülkelerin gözenekli toplumlarında teknelci egemenliğin sınırları daha belirsizdir, iç içe geçmiştir. En azından, yakın zamana dek böy- leydi. Bağımlı ülkelere dayatılan tam ilhak şimdi bu konuda da taşları yerinden oynatıyor. Bu yeni duruma bakmadan önce, eski konumları gözden geçirelim.

Sermaye birikimi işbirlikçilik temelinde ger- çekleştirilen Türkiye’de yakın zamana kadar en fazla üyeye sahip meslek örgütü esnaf ve sa- natkârlar konfederasyonuydu. Yine oldukça kala- balık bir tarımsal küçük üreticiler topluluğu ile birlikte düşünüldüğünde, küçük mülk sahipleri- nin politik alanda belli bir etkinlikleri olduğu ana- laşılır. Süleyman Demirel, “Seçimler için en uygun zaman, hasat zamanıdır” derken, teknelci e- gemenliğin politikalarının bu küçük üreticiler kalabalığına nasıl dayandırıldığını dile getirmiş oluyordu.

Sermaye birikimi kısıtlı ve güdük tekeller, egemenliklerini yaşamın bir çok alanlarına yayacak gücü bulamadılar. Büyük şe- hirlerde, tüm kenti kuşatacak yaygınlıkta bir gecekondulaşma, bu güçsüzlüğün getirdiği bir olguydu.

Emekçiler gecekondu semtlerinde, hem geniş akrabalık ve cemaat ilişkilerini sürdürdüler, hem de sermaye denetiminin ula- şamayacağı yaşam alanları yarattılar. Küçük ticarete atılmayı düşünenler için bu türden cemaat ilişkileri muazzam kolaylıklar sundu. Ayrıca semtlerde yaygın olan kaçak elektrik ve su kulla- nımı, emekçilerin yaşadığı sefaleti bir parça katlanır hale getiri- yordu.

Ev içi üretim, yoğun bir biçimde yaşamın teknelci metalaş- masının önüne engel oluyordu. Her sabah bu gecekondu semt- lerinden yüzbinlerce al arabası ve küçük tezgahlar, kentin yoğun alış veriş merkezlerinde kaset, cd, cep telefonu, midye, pilav, sebze, meyve, gömlek vs. satarak gözenekli bir toplumda yok- sulların, küçücük mülklerle kendilerine ait bir yaşamı sürdüre- bilmelerinin koşullarını oluşturuyordu. Yoksuldular, ama en azından, teknelci egemenliğin sınırları dışında, kurdukları bu ya- şam alanlarında, ayakta tutulan cemaat ilişkileri sayesinde, aç ve açıkta kalma kaygısı taşımıyorlardı.

Bu küçük mülk sahipliği, kentleri çepeçevre saran çok geniş bir yaşam ve hareket alanına sahip olduğu için, proletaryayı dü- şünsel olarak etkilememesi imkansızdı. Yakın zamana dek bir çok genç işçinin en büyük hayali, yaptığı işi iyice öğrenmek ve akrabaların desteğiyle kendine ait bir atölye açmaktı. Bu hayal- ler, henüz tamamen tüketilmediyse de, sonuna geliyoruz.

Kısaca özetlemeye çalıştığımız bu durum, teknelci sermaye e- gemenliğinin ulaşamadığı yaşam alanları yaratmakla birlikte, aynı zamanda, anti kapitalist bilincin dolaysız yayılımını ve pro- letaryaya özgü karakter sağlamlığının etkisini sınırlandıran bir çok engel yaratıyordu. Şimdi bu durum değişmektedir ve her de- ğişim gibi büyük sancılar doğurmaktadır.

Boğucu Egemenlik

Emperyalizmin tam ilhakı ilerledikçe, teknelci sermaye kor- kunç bir güçle tüm toplumun gözeneklerine hücum ediyor. Dev

alış veriş merkezleri ve hiper marketler son bir kaç yılda hızla pazar paylarını arttırırken, geride mülksüzleşmiş on binlerle küçük ticaret erbabı bırakıyorlar. Tarımsal üretimdeki çözülme şimdiye dek görülmemiş bir hıza ulaştı, kentleri yine çok büyük bir göç dalgası sarsıyor. Öte yandan, gecekondular bölgelerinde “kentsel dönüşüm” adı altında toplu bir yıkım hareketi yürütülüyor. Ve nihayet, sınıai üretimin teknik kapasitesi ve gerekli asgari sermaye düzeyi öylesine yükselmiştir ki, küçük bir iş yeri açmak için gerekli paranın salt akrabalık ve cemaat ilişkileriyle sağlanması olanaksızdır.

Mecliste kabul edilen yeni ceza yasaları, gözenekli toplumdan, gözeneksiz topluma geçişin yasal bir metnidir. Kaçak elektrik kullanımından gece kondu yapımına, tezgah üstü ticaretten vergi borçlarına kadar, binlerce edim büyük hapis ve para cezalarına tabi tutuldu.

Öte yandan, tekelci sermayenin AKP eliyle yöre derneklerine el atması, Alevi kuruluşlarını kendi yedeğine çekmeye çalışması ve yoksullara yapılan kömür yardımları vb. hepsi, tekelci egemenliğin sınırları dışında kalan bu yaşam alanlarını tamamen çözmeye yönelik adımlar olarak ele alınmalıdır. Tekelci sermaye, toplumun tüm gözeneklerini kapatarak, onu boğmaya ve itate zorluyor.

Ve Sürecin Sonuçları

Bu topraklarda, ortalama sol, anti kapitalist bilincin bulanıklığı üzerine yükseldi. Proletaryanın kitlesini de etkisi altına alan bulanıklık, nihayet saydamlaşıyor, etkisini yitiriyor.

Tam ilhakla birlikte tekelci egemenlik toplumun bütün gö-

zeneklerini bir bir kapatınca, ortaya iki belirgin sonuç çıkıyor. Birincisi; bu gözeneklerden beslenen ve her zaman bir ayağı düzen içinde olan küçük burjuva devrimciliğinin politik bunalımıdır. İkincisi, gözenekleri kapanan toplumdan tek kurtuluş yolunun “mülksüzleştirilenleri mülksüzleştirmek” olduğuna dair sezgi ve bilincin güç kazanması. Buna bağlı olarak, küçük burjuva devrimciliği, giderek nefesini tüketen bir umutsuzluk çukuruna doğru çekilirken; tam tersi yönde, geniş emekçi yığımları, düzen içi seçeneklerin zayıflaması oranında, daha sonuç alıcı ve kararlı bir eylem isteğiyle donanıyorlar.

Devrimci proleter hareketin çevresinde ve hatta içinde küçük burjuva politik düşüncelerin izleri her zaman kendisine bir yer bulur. Çünkü proletarya, ne yazık ki steril bir ortamda yaşamaz, hemen altındaki ve hemen üstündeki toplumsal katman ve sınıflarla her daim ilişki içindedir. Bu nedenle, tekelci egemenliğin bu yeni ve boğucu dalgasının, proleter hareket ve onun çevresinde de belli etkiler yaratması kaçınılmazdır. Buna hazırlıklı olalım.

Gözenekli bir toplumdan, gözeneksiz topluma geçiş, bütün taşları yerinden oynattı. Taşlar yeniden dizildiğinde, umutsuzluk çukurundaki küçük burjuva politikasının, ya sınıf intiharlarıyla proleterleşmesini, ya da lümpenleşmesini yaşayıp göreceğiz. Öte yandan, geniş emekçi yığımların anti kapitalist çağrılar etrafında daha sıkı toplandığını da göreceğiz. Gözeneksiz toplumda nefes almakta zorlanan emekçi sınıflar, bu sayede, çılgınca devrimci çıkışlar için yeterince enerji toplamış olacaktır. □

YAŞASIN PROLETARYANIN DEVRİMCİ SINIF PARTİSİ TKEP\LENİNİST

Ülkelerimizde burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki savaşım sertleşerek sürüyor. İşçi sınıfı son aylarda sürekli sokaklara akarak deyim yerindeyse o büyük çarpışmanın provalarını yapıyor. Son olarak SSGSS yasasına karşı eylemlerini yükselten işçi ve emekçiler 14 Mart 2008 Cuma günü bütün illerde 2 saat iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Bizler de işçi sınıfının devrimci sınıf partisinin militanları olarak hem işçi sınıfının yükselen mücadelesini selamlamak hem de onları nihai kurtuluşa götürecektir olan partimiz TKEP\Leninist saflarına çağırarak için işçilerin iş bırakma eyleminin başlangıç saati 10:00’da İstanbul’un merkezi bölgelerinden Aksaray Millet Caddesi üzerinde Yusufpaşa’da bulunan CHP ilçe başkanlığının çatısından “YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ TKEP\L” imzalı pankartımızı dalgalandırdık.

İşçiler partiniz size sesleniyor:

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
DEVİRİM YOLUNDA TKEP\LENİNİST SAFLARINA!
HERŞEY PARTİ İÇİN HERŞEY DEVİRİM İÇİN!**

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır.

AYNILAR AYNI YERE AYRILAR AYRI YERE

Son dönemde ortalama sol hareketin “birlikçilik” sevdası depreşti yine. “En geniş birlikçilik”leri sağlama adına, sabaha şaşı kalkacaklarını bile bile körlerle aynı yatağa girmekten çekinmiyorlar. ÖDP’den EMEP’ine kadar, troçkistlerden bağımsız kişilere, fason TKP’den meslek örgütlerine kadar en geniş yelpazede at oynatıyor ortalama sol; bunlarla birlikte imza kullanmakta, birlikte eylem, miting örgütlemekte en ufak bir beis görmüyor. Dahası, buna karşı çıkanları, “ortak iş yapma kültürüne uyun davranmamakla” suçluyor. Aslında Leninistlerin yaptığı, her seferinde pişmiş aşa su katmak oluyor! Ortalama sol hareket, olabilecek en geri düzeyde uzlaşıyor, anlaşılıyor ama, ah bir de şu Leninistler olmasa!

Herkesin Mersin’e gittiği yıllarda Leninistlerin tersine gitmesi, 90’lı yıllarda başladı aslında. O zaman oluşturulmuş olan “Dergiler Platformu”nu bir eylemsizlik platformu olarak görüp, eleştirerek ayrılmamızdan sonra, ortalama sol hareketle yıldızımız bir daha barışmadı. En bariz ayırışma ise 1 Mayıs üzerine oldu. Ortalama sol hareket, 1992 de karşı-devrimci MİT ajanı Doğu Perinçek’in sosyalist Partisi’nin peşine takılıp, 1 Mayıs’ı devletin güle oynaya izin verdiği Gaziosmanpaşa’da kutlamaya gittiğinde, köprüler de atılmış oldu. O zaman Devrimci Emek olarak buna tavır aldık ve “Sosyalist Parti’nin başkanı Ferit İlşer, Perinçek değil” diyenlerin bayağılığına ortak olmadık. Tarih elbette bunları defterine kaydetti. Bir zamanlar karşı-devrimci Aydınlikçılar eylemlerine, mitinglerine almayanlar, aynı platformlarda, doğru bir kararlar, onlarla yan yana bulunmayanlar, devletten Sosyalist Parti aracılığıyla alınmış bir yasal mitinge tav oluyor ve devrimci eylem sırtlarını dönüyorlardı. Belki bazıları “Hafıza-i beşer nısyân ile maluldür” diyeceklerdir. İnsanoğlunun hafızasının unutkanlıkla sakatlanmış olmasından medet umar hale geleceklerdir; ama o tarihten sonra sırtlarını Taksim’e döndüklerini ve bir daha yüzlerini dönmeyecek yüzü bulamadıklarını tarih belleğine kaydetmiştir.

O gün tek başımıza kalma pahasına aldığımız tavır, bugün bizi tarih karşısında aklamaktadır. Asla karşı-devrimcilerle, ihbarcılarla, işbirlikçilerle aynı yerde bulunmadık, bizim olduğumuz yerde onların olmasına izin vermedik; ama nezhebi geniş ortalama sol, o gün karşı-devrimci Aydınlikçılara kollarını sonuna kadar açmış bulunuyordu. Zaten aynı tarihlerde Perinçek’in Bekaa’da ulusal hareketin lideriyle görüşmesi, Aydınlikçılarının meşrulaşmasının köşe taşlarını da dizmiş oluyordu.

Niye mi bu geçmişte kalan olayı uzun uzun anlatıyoruz? Çünkü bugüne ışık tutuyor. Bugün de ortalama sol hareket, ne idüğü belirsiz “örgütler”e, “çevreler”e kollarını açmış durumdadır. İlkesiz ve pragmatist siyasetin ortalama solu getirdiği durum gözler önündedir.

Ortalama sol, dinci gerici hareketle bile ittifak yapmakta bir beis görmemiştir. Eskinin faşist örgütlenmelerinden eli kanlı Akıncıların artığı olan

Özgür-Der’lilerle aynı çatı altında olmaktan, “birlikte iş yapma kültürü” adına onlarla canciğer kuzu sarması birden bire dinci gerici hareketin kerameti kendinden menkul “anti-empyralist”liğini keşfeden(!) ortalama sol, platonik bir sevdaya tutuldu. Ve ne yazık ki bundan hala da ayılabilmiş değiller. Eleştirilerimiz, onları uyandırmaya yetmedi, çünkü uyanma isteğine sahip değiller. Bu durumda onların dinci gericilerle kurduğu ittifakların dışında kalmak bizim için bir zorunluluk halini aldı. Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’nda devrimci bir siyasetin yer almayıp, “gözlemci” statüsünde toplantılara katılması, ortalama sol hareketi ne yazık ki, rahatsız etmedi. Ta ki Özgür-Der, kapıyı çarpıp çekip gidene kadar! O zaman, yeniden bize döndüler ve bizim için sorun olan (kendileri için niye sorun olmadığını hiçbir zaman açıklamayacakları) Özgür-Der koordinasyonundaki ayrılığın göre bizim asli olarak katılabileceğimizi söylediler. Bunun üzerine bu ilkesiz ve pragmatist tavrı eleştirdik ve platforma gözlemci olarak katılmaktan da vazgeçtik. Koordinasyon, zaten can çekişiyordu, Özgür-Der’in ayrılmasıyla, sanki bütün kanı çekilmiş gibi bir külçe halinde orta yere yığıldı kaldı.

Son süreçte gündemde olan “Çatı Partisi” tartışmaları da ortalama solun eğilimini anlamak açısından önemlidir. DTP, EMEP, ESP, EHP ve SDP’nin başını çektiği bu oluşum, aslında uzun süredir ısıtılan eski bir aşın ortaya konmasıdır. Ortalama sol hareketteki yasallaşma eğiliminin geldiği son noktadır. Ya da kendi gücüne güvenememenin, daima sırtını güçlü olana dayayarak ayakta kalmaya çalışmanın en bariz örneğidir. Her ne kadar ESP bu platformda “gözlemci” olarak kaldığını söylese de, pratik durumun öyle olmadığını herkes gözlemleyebiliyor. Bu eğilimin önümüzdeki günlerde derinleşmesi, kuvvetle muhtemeldir. Ortalama sol hareketi içine çeken bu bataklıktan kurtarmak, mümkün görünmüyor.

Mücadele Birliği olarak 2006 yılının Aralık ayında yazılı olarak yaptığımız devrimci güç ve eylem birliği çağrısına ortalama soldan herhangi bir cevap gelmeyişi, onların bataklığa gitmekte ısrarlı oluşlarından başka neyle açıklanabilir ki. Adının sadeleşmiş olarak “Faşizme Karşı Mücadele Platformu” olabileceğini söylediğimiz ve öncelikle devrimcilerden oluşmasını önerdiğimiz, ve bir araya gelişi ilkesinin “eylemde birlik, eleştiride özgürlük” olabileceğini vurguladığımız, devrimci güç ve eylem birliği çağrımız cevapsız bırakılırsa, ortalama sol hareketin başka arayışlar içinde olduğunu biliyor, duyuyorduk. Aynı dönemde gündeme getirilen Tecrit Karşıtı Platform’da yer almayışımız, ipleri tamamen germişti. Bu platforma oluşum aşamasında değil ama sonradan, çerçevesi belli olduktan sonra çağrılmış olmamızdan kaynaklı yürüttüğümüz tartışma, ipleri kopma noktasına getirdi; ama serinkanlılığımız koruyarak bu sürecin daha onulmaz yaralar açmasına engel olduk.

Ve en son 9 Aralık tarihinde yapılması düşünülen, ulusal hareketin son dönemde başlatmış olduğu “Edî Bêsê” hamlesiyile ilgili olarak İstanbul’da yapılması düşünülen mitinge, düşün-

celerimizle çelişen yanlar olduğu için “örgütleyici olarak katılmayacağımızı”, ama mitinge katılacağımızı söylediğimizde, pişmiş aşa su katıyormuşçasına ciddi denilecek eleştiriler aldık. Sonunda miting iptal oldu; fiili eylemlilikler gelişti, bu eylemlilikler içinde olanca gücümüzle yer aldık ama ortalama sol ısrarla sanki biz yokmuşuz gibi davrandı. Dergilerinde, gazetelerinde bizden tek bir satırla olsun bahsetmediler. Ve daha sonrasında 9 Aralık mitinginin örgütleyicileri, kendi aralarında toplantıları devam ettirerek, bir platform gibi davranmaya başladılar. Bu platform, Newroz’u da birlikte örgütleme kararı almıştı ve Mücadele Birliği’ni bunun için yapılan toplantılara çağırılmamışlardı. Leninistler, bunu tamamen tesadüf eseri öğrenmişlerdir. Ve davet edilmedikleri için Newroz’un örgütleyicileri arasında yer almamışlardır. Yine Newroz öncesi devletin 21 Şubat’ta başlattığı operasyonlara karşı Galatasaray’da yapılan basın açıklaması için önceden yapılan toplantılara da çağırılmamışlardır. Basın açıklamasına da davet edilmemişlerdir. Bu sansürü tutum yeni değildi, biliyorduk. Özellikle 1 Mayıs politikamızın onlarda yarattığı rahatsızlık nedeniyle, uzun süre “susku fesadı”yla karşı karşıyaydık ama son süreçte, bu sansürü her yerde uygulamaya, giderek bizi toplantılara çağırılmamaya başladılar.

Bunun nedeni açıktı, ortalama sol hareket, kendi girdiği, sonu burjuvaziyle uzlaşma olan e-ğik düzleme çekebileceği tüm güçleri çekmeye çalışırken, Leninistler tersine gidiyor ve devrim zeminine çekebileceği tüm güçleri çekmeye çalışıyor. Ortalama sol hareket, basın açıklamacı bir tarzı giderek neredeyse eylemin odağına otururken, Leninistler buna karşı onları sokağa, eyleme, özellikle emekçi semtlerden başlayıp büyüyerek merkezlerde güçlü çıkışlara yol açacak eylem tarzlarına çağırıyor. Onlar, Lenin’in deyimiyile “aşırı muhalefet partisi” olmaya adaylıklarını bir bir açıklarlarken, proletaryanın devrimci sınıf partisi, bir devrimle iktidarı almanın zorunluluğundan bahsediyor. Onlar, “barış” vs.den dem vururken, proletaryanın devrimci sınıf partisi, barışın ancak burjuvaziye karşı savaşın yükseltilmesiyle kazanılacağını, ancak bir devrim yoluyla kapitalist sistem havaya uçurulduğunda gerçek anlamda bir barış ortamının oluşacağını söylüyor. Onlar, herkese kucak açarken, Leninist Parti, reformistlere karşı mücadelenin ideolojik teşhirlerle sınırlı tutulamayacağını söylüyor. Reformistlerle aynı platformlarda bulunmaktan bir beis görmeyenlerin onları teşhir ve tecrit edemeyeceklerini söylüyor. Onlar reformlar, hak alma vb derken, Leninistler devrim, iktidar dışında her şey hiçbir şeydir diyor. Onlar koşulları devrimci görmezken, Leninistler kapitalizmin tüm dünyada bir sıçramalı çöküş evresinde olduğunu, kapitalizmin 1929 bunalımına rahmet okutacak bir kriz içinde olduğunu, Türkiye ve Kürdistan’da bir doruk bunalımı, devrimci bir kriz olduğunu ve bunun yığınların hızla devrime ittiğini söylüyor. Onlar, günü kurtarmaya çalışırken, Leninistler yarını kazanmaya çalışıyorlar. Onlar, kendi güçlerine ve yığınların devrimci enerjisine güvenmezken, Leninistler devrim yapma, devrimi hazırlama iddiasıyla yola çıkıyorlar. Sorun buradadır. Aynılardan aynı, ayrıların aynı yerde olmasını kaçınılmaz kılan şey budur. □

“YOLDAŞLIK BİRBİRİ İÇİN ÖLEBİLMEKTİR”

12 Eylül faşizminin darağaçlarında ölümsüzleştirdiği 13 Mart Savaşçıları anmak ve yaşatmak için bir kez daha toplandık. Bu anma etkinliği için Ayışığı Sanat Merkezi'nin girişi ve duvarları, sınıflar mücadelesinde ve 12 Eylül sürecinde idam edilen devrimci ve sosyalistlerin resimleri ve yaşam öyküleriyle donatılmıştı.

Önce 13 Mart Savaşçılarımız için saygı duşuna kalktık hep birlikte. “Vaktimiz yok onların matemini tutmaya \ akın var güneşe akın” dedik hep bir ağızdan. Ardından konuşma yapmak üzere genç bir yoldaşımız kürsüye geldi ve önce 13 Mart Savaşçılarından, onların örgütlü mücadelelerinden, devrim ve sosyalizm için yaptıkları fedakarlıklardan bahsetti ve onların mücadelesini gençlik olarak sahipleneceklerini dile getirerek: “(...) Üç proleter komünist, üç proleter gerilla, faşist ele başlarını cezalandırma kararını aldıkları ve uyguladıkları andan mahkeme sürecine, oradan da idam sehpasına kadar övünülecek bir devrimci gelenek bıraktılar. Tarihin, içinden devrimci gelenekler yaratan militanlar çıkarmayan hiçbir sınıfa zafer yüzü göstermeyeceğini ve yine tarihin, davası uğruna ölümsüzleşen militanlarına ve mücadelesine sahip çıkıp her gün daha fazla yükselt-

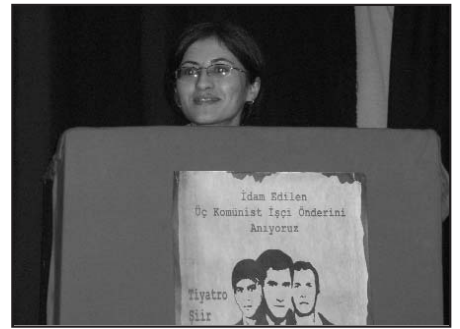
mevenlere, değil zafer, yaşam hakkı bile tanımayaçağımızı biliyoruz. Ve bunun için diyoruz ki; İşçi sınıfı ve emekçiler kurtuluşları olan sosyalizm yolunda yeni 13 Mart Savaşçıları yaratarak ilerleyecek ve zafere ulaşacaklardır. Leni-

nistler bugün Türkiye ve K.Kürdistan devriminde güçlü ve otoriter bir yere sahiplerse, bu Denizlerin ve 13 Mart Savaşçıları'nın anılarını doğru biçimde sahiplenmelerinin ve onlardan aldıkları mücadele geleneğini daha ilerileri taşıdıkları içindir. Denizleri, 13 Mart Savaşçıları'nı anmak, sahiplenmek devrimci proletaryanın öncülüğünde burjuvaziye karşı en ufak bir güven ve uzlaşma kırıntısı dahi taşımadan devrimci zor yöntemlerini ve illegaliteyi temel alarak devrim için dövüşmektir. Kısacası Denizleri, 13 Mart savaşçıları, Agitleri, Sibelleri anmak, devrim için savaşmaktır. (...) Genç komünistler; 13 Mart Savaşçıları'nın adlarını ve yaratıkları devrimci değerleri ölümsüzleştirmek için adlarını adları yaptı. Bu bütün genç yoldaşların görevlerinin de onur, aynı zamanda da ciddi bir sorumluluktur. Bütün genç yoldaşlarımızın 13 Mart Savaşçıları'nın adını taşımanın ne büyük bir sorumluluk olduğunu her daim akılda tutması gerekiyor.(...) Leninistler olarak İ.Ethem Coşkun, Seyit Konuk ve Necati Vardar yoldaşlarımızın anı ve mücadelelerine layıkıyla sahip çıkacağımıza bir kez daha söz veriyor; insanlığın sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim ve komünizm

savaşçıları, Denizlerin, 13 Mart Savaşçıları'nın, Agitlerin ve Sibellerin şahsında bir kez daha saygıyla selamlıyor; anılarını önünde eğiliyoruz” dedi. Genç yoldaşımızın konuşması ilgiyle dinlendi ve herkesin bilincinde yer etti.

Ardından sahne alan şair dostumuz Ruhan Mavruk, bizlere Albatros şiirini okudu. Şiirlerle, sözlerle, sloganlarla bezenmiş 13 Mart Savaşçıları, Seyit'i, İbrahim'i, Necati'yi ve onların mücadelesini anlatan bir slayt gösterimini izledik sonra da. Gebze Zindanında yeni tahliye olmuş bir kadın tutsağın bizler için ve 13 Mart Savaşçıları için hazırladığı kısa konuşmasından sonra arkadaşlarımız bize kısa bir müzik dinletisi verdiler. Kürsüye gelen Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir yoldaşımız, 13 Mart Savaşçıları'nın bugün taşıdığı anlamından bahsederek, devrim mücadelesine yaşamını adayanlara birer plaket verildi. Sibel Sürücü şahsında Ölüm Orucu Savaşçıları adına kardeşine; zindanda tutsak bulunan yoldaşlar adına eski bir tutsağa ve bu kavga'nın asıl sahibi olan proletarya adına bir işçi yoldaşımıza “Zafere Kadar Daima” plaketi verildi.

Açılan serbest kürsüde de yoldaşlarımız sırayla söz aldılar. Herkesin 13 Mart'ın dan öğrendiği, onlar için ve kavga için söyleyecekleri sözler, okuyacakları şiirler vardı. Bir arkadaşımızın, “13 Mart Savaşçıları bize yoldaşlığın anlamını öğrettiler. Yoldaşlığın anlamı, birbirini için ölebilmektir” deyişi, herkesi çok etkiledi. Ve ardından gelen Devrim ile Karşı-Devrim'in savaşımını simgeleyen kısa bir tiyatro oyunu sunuldu. İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde çalışmalarını yürüten arkadaşlarımız, şiir eşliğinde sergiledikleri kısa oyunla, bizleri tam anlamıyla sarstılar. Ve sonunda darağaçlarına, taburelere çıkıp, “Bir ölüm de benden alın, bir ölüm de benden” diye haykırışları kulaklarımızda hala. Ve oyunun son sahnesi olarak, hepimizi Komşu Marşı söylemeye davet ettiler: “x!” □

13 Mart Savaşçıları'nın Ölümsüzlük Yatağının Başucunda

Tarih 3 Mart 1982'yi gösterdiğinde düşman tedirgindi; çünkü üç komünist işçi, devrim savaşçıları, Ya Devrim Ya Ölüm şiarıyla tarihe Leninistçe ad koyarak uzlaşmaz bir tavırla ölüme yürüdüler. 12 Eylül faşist diktatörlüğünün hiç bir baskısına boyun eğmeyerek, kavga bayrağını onurla yoldaşlarına devrederek dar ağacına yürüdüler. Yoldaşlarına savaşçı ruhlarını ve onurlu kavga bayrağını devrederek ölümsüzlüğe yürüdüler. Bugün 13 Mart 2008, leninistler yoldaşlarının kendilerine devrettiği kavga bayrağını dalgalandırarak 13 Mart ruhunu unutmadığını ve unutturmadığını kararlı ve uzlaşmaz tavırla düşmana hissettirdi. Devrimci İşçi Komiteleri olarak düzenlemiş olduğumuz mezar anmasında "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor" pankartıyla saat 14.30 sularında Pınarbaşı Hacılarkırı Mezarlığına yoldaşları anmak için hareket ettik. Biz gittiğimizde, sermayenin kolluk güçleri ve işbirlikçileri orada bizi bekliyorlardı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da erken saatte orada yerlerini almışlardı. Leninistlerin geldiğini gören polislerde ciddi bir hareketlenme olduğunu gördük.

Bizler net ve kararlı tavrımızla mezarlığa girdik. Polis olduklarını söyleyerek bizden kimliklerimizi istediler. Öncelikle onların kimliklerini göstermelerini istedik. Kendi kimliklerini gösterdikten sonra kimlik kontrolleri yaparken bir yandan da pankarttaki sloganı yazmaya ve fotolarını çekmeye çalışıyorlardı. Tedirgin oldukları her hallerinden belliydi ki sloganı yazarken 13 Mart yerine 15 Mart diye yazdılar ve sonradan kendi amirleri tarafından düzeltilti. Onlar ne için orada olduklarını biliyorlardı, tarihi de iyi biliyorlardı. Fakat 13 Mart Savaşçıları'nın ruhunu taşıyan onların genç yoldaşlarını karşılarında görünce korku ve panik yaşadılar. Korkuları, yüzlerinden belli oluyordu. Polis kontrolünden sonra pankartımızı açıp gür sesimizle sloganlarımızı atmaya başladık ve yürüdük.

"Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "Yaşasın 13 Mart Savaşçıları", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor Savaşıyor", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük", "İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk Yaşıyor" sloganlarımızla sesimizi dışarıya ulaştırdık.

Yoldaşların mezarlarının başına gelene kadar bizi takip eden polisler, genç leninistlerin kararlı ve net tutumunu yoldaşlarına olan bağlılıklarını görünce psikolojik baskı yapmanın boş olduğunu anladılar ve öylece seyre kaldılar. Biz anmayı yapmaya başladık, yoldaşlarımızın ve diğer devrim savaşçıların nezdinde saygı duruşundan sonra, genç bir yoldaşımızın okuduğu anlamlı güzel bir şiiri dinledik ardından yoldaşlarımızın anlatan bir basın metni okundu. Metin bittikten sonra sloganlarımıza aralıksız devam ettik. Yoldaşlarımızın mezarının başından ayrıldıktan sonra mezarlık kapısına kadar yürümeye ve sloganlarımızı atmaya devam ettik. Yürürken Komsomol Marşını okurken arkamızda uzakta bekleyen sermayenin savunucuları hızlı adımlarla arkamızdan geldiler. Mezarlık kapısında anmamızı sonlandırırken dışarda sesimizi duyan iki insan dışarıya kadar taşan sesimizi ve eylemimizi öğrenmek için yanımıza geldi. Kısa bir sohbetten sonra onları kurumumuza davet ettik. Hayli etkilenmiş olmalı ki bizleri iş yerlerine davet ettiler.

Bizler Mart ayının yoğunluğundan kaynaklı kendilerine teşekkür ederek daha sonra ziyaret edeceğimiz sözünü vererek 16 Mart'ta yapacağımız etkinliğe davet ederek ayrıldık.

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR!

İzmir Devrimci İşçi Komiteleri

ANTEP'TE TUTUKLAMALARLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

Antep'teki tutuklamalara karşı, 17 Mart Pazartesi günü İHD'de saat 13.00'da basın açıklaması yapıldı. Açıklamada hem Antep Mücadele Birliği Platformu hem de DTP temsilcileri söz aldı.

Mücadele Birliği temsilcisinin yaptığı açıklamada "...Sermaye sınıfı ayaklanma, direniş ve eylemleri bastırmak için tam anlamıyla kıyım, katliam ve sürek avına çıkarak kendi sonunu hazırlıyor. İşçi emekçilerin ve ezilen halkların öncülüğünü üstlenen devrimci kurumlara ve devrimcilere yapılan uygulamalar ne kadar çıkışsız kalındığının belirtisidir. Bunlardan biri de 13 Mart Perşembe günü yaşandı Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği çalışanlarının sokak ortasında kafalarına silah dayanarak ayrıca korku ve baskı yaratmak için havaya ateş açılarak, 2 kişi zorla gözaltına alınmışlardır. Ardından 3 arkadaşımızın da evleri basılarak gözaltına alınmışlardır. Ferhat Erkalbalcı, Sinem Yolcu, Ali Ekber Sever, Sami Tunca ve Sinan Koçum, 15 Mart günü çıkarıldıkları nöbetçi mahkeme tarafından tutuklanarak cezaevine götürülmüşlerdir. Aynı gün DTP'li 9 kişi (6si öğrenci) evlerine baskın düzenlenerek gözaltına alınmış ve 15 Mart'ta çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmışlardır." diye belirtildi.

Bu keyfi uygulamaların ardından kurumlarımız Genç Emekçiler Birliği Derneği ve Ayışığı Sanat Merkezi'nin elektrikleri, yüksek meblağlarda ceza kesilerek kapatılmıştır.

Amaç bellidir: Antep halkının ve kürt halkının desteğini alan kurumların çalışmalarını engellemek, kurumlarımıza gelenlere gözdağı vermek, maddi açıdan da saldırmak...

Tüm bu keyfi ama bilinçli yapılan saldırılar ne iltir nede sondur ve toplumun devrim yönünde gelişimine engel olmak içindir.

BASKILAR TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAZ

17 Mart 2008

Antep Mücadele Birliği Platformu

ADLARI DEVRİM OLAN 13 MART SAVAŞÇILARI İZMİR'DE ANILDI

Biz İzmir Ayışığı olarak, 16 Mart Pazar günü 13 Mart'ta askeri faşist mahkemelerce idam edilen üç komünist işçi Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun'u anmak ve insanlara bu üç komünist işçinin, cesur, kararlı, savaşçı ruhlarını anlatmak için bir etkinlik düzenledik. Etkinlik başlangıcında "Siz ki titrettiniz darağacımı /

Siz ki fırsat vermediniz cellada / Siz ki karanlığı yaran üç şimşek oldunuz / Siz ki yüreğimize, bilincimize, öfkemize gömüldünüz / Mücadelemize ad olsun" şiirini okuduktan sonra, herkesi tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşuna davet ettik ve ardından işçi sınıfına devrim yolunu gösteren üç öncü işçiyi anlatan bir metin okundu. Metnin okunmasından sonra yine üç komünist işçiyi anlatan bir slayt gösterimi oldu. Hemen ardından Ayışığı Ekinsu Şiir Topluluğu sırayı aldı. Ekinsu Şiir Topluluğu'ndan sonra da 13 Mart Savaşçılarıyla bir dönemi yaşayan Belediye İş Sendikası 3 Nolu Şube Başkanı Cemal Küpeli, bir emekli öğretmen, Ahmet Çerçel, Adnan Akyıldız, Levent Çetin bizlere üç komünist işçiyi Seyit Konuk, Necati Vardar, İbrahim Ethem Coşkun'u anlattılar ve çok duygulu anlar yaşandı.

Mücadele arkadaşı Nermin öğretmen, fabrika örgütlenmesindeki disiplinli çalışmayı ve grev çadırında faşist saldırıları püskürtmedeki eylem ve kararlılıklarını anlattı.

Cemal Küpeli 13 Mart Savaşçıları'nın yoldaşydı. Kavgada en önde birlikte olduklarını kararlı, cesur, yiğit, disiplinli 3 önder olduklarını anlattı.

Diğer siper yoldaşları Levent ve Ahmet isimli işçi arkadaşlar cezaevini birlikte paylaştıklarını komün yaşamında paylaşımcı, yiğit ve cesur insanlar olduklarını, bunu idama giderken örnek uzlaşmaz tavırlarıyla gösterdiklerini anlattılar.

Sohbetin ardından Ayışığı İşçi Atölyesi Tiyatro İşçilerinin hazırlamış olduğu 13 Mart Savaşçılarının mahkemeden idama kadar ki, tutsakken bile faşizme boyun eğmeyen, yürekleri ve bilinçlerinden gelen inançla cellatların suratlarına tokat gibi yapıştırdıkları sözleri canlandırdık seyircilere, en çok alkış toplayan, Seyit'in cezaevi müdürünün suratına çay döktüğü andı. Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik şiir kitabının Adanmış Yaşamlar şiirinin son cümlesi olan "adinız yarım kalmayacak" sözünü tiyatro oyunumuzun ismi yaptık. Biliyoruz ki her devrim savaşçısı gibi onların da adı devrimdi ve adları yarım kalmayacak. Kısa tiyatro gösteriminden sonra sırayı Sıra Neferi Müzik Grubu aldı ve etkinliğimizi müzik dinletisinden sonra hoş sohbetlerle bitirdik.

**13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR SAVAŞIYOR!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!**

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

İZMİR AYIŞIĞI'NDA 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ ETKİNLİĞİ

Bugün 9 Mart 2008 Pazar günü. Sabah erkenden çıktık yola... İzmir Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde tüm ezilen kadınlar için ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü için düzenlediğimiz etkinlik var. Güne bunun heyecanıyla başlarken saat 14.00'te başlayacak etkinliğin son hazırlıklarına giriştik. Bu sırada insanlar yavaş yavaş gelmeye başladı. Ve derken saat 14 olmuştu bile...

"Güneş Nasıl Işımak, / İrmak Nasıl Akmak, / Ve Kuş Şakılamak Zorundaydı / Ben de Savaşmak Zorundayım!" diyen ve bütün yaşamını insanlığın gündüzlerinde sömürülmediği, gecelerinde aç yatmadığı sınıfsız-sömürsüz bir dünya kurma mücadelesine adanmış tüm devrim savaşçıları için saygı duruşuyla etkinlik başladı. Sonrasında 8 Mart'ın anlam ve önemini, emekçi kadınların geçmiş tarihlerden bugüne kadar olan ezilmişliğini anlatan metnin ardından, emekçi kadınlarla ilgili hazırlanan slayt gösterimiyle devam edildi. Daha sonra yeni kurulan ve ilk etkinliğine çıkan Ayışığı Ekin Su Şiir Topluluğu sırayı aldı. Şiir dinletisinden sonra Ayışığı İşçi Atölyesi'nin tiyatro topluluğu Nazım Hikmet'in Moskovalı genç partizan "TAN-YA" şiirinden uyarlanan oyun sahnelendi. Ve son olarak "Şarkılarımız ön safta en önde / Saldırmalıdır düşmana. / Bizden önce boyanmalıdır / Şarkılarımızın yüzü kana / Şarkılarımız / Varoşlarda sokaklara çıkmalıdır! / Şarkılarımız / Bir tek yüreğin perdeleri inik / Kapısı kilitli evinde oturamaz! / Şarkılarımız rüzgara çıkmalıdır" diyen marşları ve ezgileriyle yüreğimizi ısıtan Grup Sıra Neferi sahneyi aldı. Arkadaşların kolektif bestelerden oluşan repertuarı hepimizi coşkulandırdı, onurlandırdı. Büyük amaca hizmet yolunda yapılan bu tür etkinliklerin insanlara ulaşması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Her şey emeğin oluncaya dek marşlarımızla, şiirlerimizle, oyunlarımızla ve dahası bilincimizle, yüreğimizle devrime yoğunlaşmalıyız.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

Ayışığı Sanat Merkezi/İzmir

İZMİR'DE 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Kavga günü olan 8 Mart Cumartesi günü saat 14.00'de Mücadele Birliği Platformu'nun içinde bulunduğu 7 dergi çevresinin ortak hazırladığı (BDSP, DKH, HÖC, Kaldıraç, Köz, Mücadele Birliği Platformu, Özgür Yaşam Kooperatifi) bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Basın açıklaması için TÜMTİS binası önünden Konak Eski Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçtik. "Bütün İktidar EmegİN Olacak-Yaşasın 8 Mart" ve "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" pankartlarıyla katıldık. Yürüyüş boyunca "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey EmegİN Olacak", "Aysun, Sibel Yaşıyor, Emekçi Kadınlar Savaşıyor", "Emekçi Kadınlar Zindanda, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını attık. Basın açıklamasının yapılacağı alana geldiğimizde ortak sloganları atmaya devam ettik.

Daha sonra açılış konuşmasının ardından basın metni okundu. Basın metninde öne çıkan vurgular şunlardı: "*Emperyalistler, emekçi kadınların kanlarıyla tarihe yazdığı ve bir mücadele günü olarak anılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün içeriğini boşaltmak için 1977'de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda 8 Mart'ı 'Kadınlar Günü' olarak kabul ettiler. Tüm dünyada olduğu gibi bu topraklarda da devlet on yıllardır 8 Mart'ın içeriğini boşaltmaya, sıradan bir 'Kadınlar Günü'ne indirgemeye çalışıyor. Ancak bizler 8 Mart'ta yaratılan mücadele geleneğine ve değerlerine sahip çıkıyoruz. Çünkü 8 Mart, işçi ve emekçilerin mücadelesinin ürünüdür ve emekçi kadına aittir. Bu yıl, emperyalist-kapitalist saldırganlığın ve işgallerin daha da arttığı bir dönemde 8 Mart'ı anmak ve mücadele bayrağını daha da yükseltmek için buradayız. Emperyalistlerin çıkarları uğruna gerçekleştirdikleri saldırılarda en ağır bedelleri yine kadınlar ödüyor. Çünkü savaşlar ilk önce ve en fazla kadınları vurur: İşsizliğin, açlığın, hastalıkların ilk kurbanı kadınlar ve çocuklardır. Bugün Kürt ulusuna yönelik sürdürülen imha ve inkar politikalarının bedelini yine en ağır Kürt kadınları ödemektedir. Yıkılan evlerin yakılan köylerin ilk mağdurları Kürt kadınlarıdır. Çünkü Kürt kadınları daha ağır biçimde yaşar sistemin saldırılarını. Ezilen cins olmanın yanı sıra ezilen bir ulusun kadını olarak tecavüze, tacize uğramasıyla, gözaltına alınmasıyla, zorunlu göçlerle, baskı ve şiddeti daha yoğun yaşar. Kürt ulusuna yönelik saldırılara ve kısırtılan şovenizme karşı halkların kardeşliğini ve birlikte mücadelesini yükseltmek için buradayız. Egemenler vasıfsız ve yoğun emek gerektiren işlerde ucuz işgücüne duydukları ihtiyaç nedeniyle kadını üretime çekerler. Çünkü kadınlar egemenler için sigortasız, sendikasız, iş güvencesiz, düşük ücretle sistem için ucuz emek demektir. Ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarının faturası ilk olarak yine kadınlara çıkar.*

rılır. Krizlerde ilk ve en kolay işten çıkarılan kadınlardır. Çalışan kadınlar, işyerlerinde sınıfsal olarak ezilip sömürülürken, evde ise ev işleri ile çocuk bakımı ile bir kez daha ezilir ve sömürülür. Bizler emekçi kadınları emperyalizme, şovenizme, sömürüye ve ezilmeye karşı kadın-erkek elele ortak mücadeleye çağırıyoruz".

Basın metninin ardından Ayışığı Sanat Merkezi'nin müzik grubu Grup Sıra Neferi alandakileri marşlarıyla selamladı. Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi İşçi Atölyesi Tiyatro Topluluğu, Nazım Hikmet'in Tanya adlı şiirini canlandırdı. Ve son olarak Grup Gün Işığı'nın seslendirdiği parçalarla basın açıklaması sona erdirildi.

**YAŞASIN 8 MART DÜNYA
EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
KADIN OLMADAN DEVRİM OLMAZ,
DEVİRİM OLMADAN KADIN KURTULMAZ!
Mücadele Birliği Platformu/İzmir**

HAKKARI'DE KÜRT HALKI AYAKTA

Merhaba hewaller nasılsınız? Ben Hakkari'de yüksekokul öğrencisiyim. 15 Şubat 1999 tarihinde Öcalan'ın Kenya'da gözaltına alınıp Türkiye'ye teslim edilmesi dolayısıyla bir eylem yaptık. Bu eylemde Yurtseverler, Hakkari'de kepenk kapatma çağrısı yaparak açlık grevi olacağını söylediler. O gün açık olan bir dükkan kaldı o da Jitemciydi ve dağıtıldı. 15 Şubat günü geldiğinde halk sokaklardaydı. İlk önce belediyenin önünde bir basın açıklaması yapıldı. Sonra yürümeye başlandı ama polisler saldırdı, sonra halk tepki gösterdi ve polisler biber gazları ile joplarla çoluk çocuk, kadın erkek demeden acımasızca vurdu. Bir tane arkadaşımızı yaraladılar silahın dipçığı ile vurarak; 2 gün komada kaldı, tabi bu olayı haliyle polisler üstlenmedi! O günün akşamı evlere baskın düzenlediler. 62 kişiyi gözaltına aldılar. Gözaltına alınanlardan 32'si tutuklandı. Belediyenin önüne sıkışan insanlara çok sert bir şekilde saldırdılar, belediyenin camını kırdılar. Yürüyen insanlara saldıran Fem Dershanesi öğrencilerine (çoğu askerlerin ve faşistlerin çocukları) karşı kitle "yuh" çekmeye başladı ve halk FEM Dershanesine yönelerek dershanenin camlarını kırdı. Sonra polisler Birikim Dershanesine girdiler ve buranın camlarını kırdılar, içerde bulunan bazı insanları gözaltına aldılar, dağıttılar dershaneyi. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Merzan Sahası diye bir yerde basın açıklaması yapıldı, polisler bir iki kişinin kimliğini sordu ama insanlar "ilk önce sen göster" deyince saldırı başladı. Oradaki halk da ellerine taşlar alarak polis arabasının camlarını kırdılar. Akşama kadar biber gazları atıldılar 8 kişiyi gözaltına alıp tutukladılar. 16 Mart Halepçe Anması, DTP İl Binası'nda Saddam'ın kimyasallarla katlettiği 5000 Kürt için yapıldı. Slayt gösterisi yapıldı ve şiir okundu, sloganlar atıldı. Newroz için ise Vali cumartesi gününe izin vermedi ama Newroz cumartesi günü yapılacak. Yani bu demek oluyor ki insanları ne kadar sıkarlarsa, haklarını, özgürlüklerini ne kadar elinden alırlarsa o insanlar daha da mücadeleciler olacak ve mücadele enternasyonal olacak. TC bunu hayal bile edemiyor. Ama bizler bunu göstereceğiz. Tekrar görüşmek üzere yoldaşlar.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

HAKKARI'DEN MÜCADELE BİRLİĞİ OKURU

13 MART'TAN GAZİ'YE GAZİ'DEN ZAFERE YAŞASIN GAZİ AYAKLANMASI

Gazi katliamının 13. yıl dönümü, Gazi'de ortak bir eylemler anıldı. Mücadele Birliği Platformu, Partizan, BDSP, ESP, DTP, DHP, Alınteri'nin oluşturduğu "Gazi 12 Mart Platformu" nun düzenlediği eyleme bir çok siyasi kurum katılarak destek verdi.

İlk olarak sabah saatlerinde Eski Karakol durağı önünde toplanmaya başlandı. Saat 11:00'a doğru kortejler oluşturularak Gazi Cemevi yönüne yürüyüşe başlandı. En önde "Yaşasın Devrimci Dayanışma / Gazi 12 Mart Platformu" imzalı pankart açılırken Mücadele Birliği Platformu ise üzerinde 13 Mart Savaşçıların resimlerini bulunduğu "13 Mart'tan Gazi'ye Gazi'den Zafere / İdamlar Bizi Yıldıramaz" ve "Yaşasın Gazi Ayaklanması / Mücadele Birliği" yazılı pankartlarla eylemdeki yerini aldı. Kitle, Cemevine kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" şeklinde sloganlar atılırken bu sırada yapılan "1 Mayıs'ta Taksim'e / Mücadele Birliği" kuşlamaları dikkat çekti.

Kitlenin Cemevinin önüne gelmesinin ardından burada bir kürsü

oluşturuldu. Daha sonra ölümsüzleşen tüm devrim ve komünizm savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından platform adına bir arkadaş ortak açıklamayı okudu; "Daha fazla mücadele

etmenin ve omuz omuza yürümenin getirdiği güvenle, faşizmin barikatlarını yıkmanın zamanıdır. Dünyayı kan deryasına çevirenlere karşı, öfkemizi kuşanarak sokağa çıkmanın zamanıdır. Sömürünün, baskının, gözyaşının olduğu her yerde daha fazla mücadele ederek katillerden hesap sormanın zamanıdır. Bu sebeple baskıyla zulme sömürüye karşı boyun eğmeyenlerin anıları önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor ve mücadeleleri mücadelemizdir diyoruz" dedi. Hemen ardından Gazi katliamında ölümsüzleşenlerin yakınları birer konuşma yaptılar.

Konuşmaların ardından kısa bir müzik dinletisi verildi. Müzik dinletisinden sonra kitle tekrar kortej oluşturularak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Mezarlığın başına gelindiğinde Gazi Ayaklanması sırasında ölümsüzleşenler ve devrim savaşçıları için saygı duruşunda bulunuldu ve burada ortak bir basın açıklaması yapıldı. Ardından mezarlık başında marşlar okundu yine bir annenin isteği üzerine burada "Bitmedi bu kavga sürüyor sürecek yer yüzü aşkın yüzü oluncaya dek" marşı seslendirildi. Ardından eylem sona erdi. □

GAZİ AYAKLANMASININ YILDÖNÜMÜNDE ORTAK EYLEM

Devlet 13 yıl önce Gazi'de bir katliam gerçekleştirdi. Gazi halkı buna bir ayaklanmayla karşılık verdi. 4 gün boyunca süren olaylarda onlarca insan hayatını kaybetti.

Gazi ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin anmasını gerçekleştirmek üzere Mücadele Birliği Platformu, ESP, DTP, DHP, BDSP, Alınteri ve Partizan olarak bir platform oluşturduk. Platformun aldığı kararla 10 Mart günü saat:19.30 da Gazi Eski Karakoldan, Cemevine doğru meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş boyunca "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Cemevi önünde Gazi olaylarını anlatan bir sinevizyon gösterisi yapıldı. Eylem, daha sonra basın açıklaması okunarak bitirildi:

"Basına ve Kamuoyuna

gösterdi. Polis korumasında hareket eden eli kanlı faşistler, emekçilerin ve yoksulların yoğun olarak yaşadığı Gazi mahallesinde dört kahveyi kurşun yağmuruna tuttu. Olayın duyulmasıyla binlerce insan sokaklara döküldü. Dört gün boyunca süren çatışmalarda 18'i Gazi Mahallesinde olmak üzere 23 insan hayatını kaybetti.

Gazi katliamı, devletin halklarımıza yönelik ilk saldırısı değildi, son da olmayacak. Tarihimiz işkencelerle, faili meçhul cinayetlerle, katliamlarla doludur. Egemen sınıfların elindeki faşist devlet halklarımıza karşı tam bir cinayet şebekesi gibi çalışıyor. 1977 1 Mayıs, Çorum, Sivas, Lice katliamları, Ulucanlar ve 19 Aralık Zindan katliamları, Uğur Kaymaz ve Hrant Dink cinayetleri devletin suç listesinde ilk aklımıza gelenlerdir. Devletin tüm kurumları tam bir uyum içinde çalışmaktadır. Bu katliamların tümünde görev alan devlet görevlileri, fa-

B u n d a n
tam 13 yıl önce,
takvimler 12
Mart 1995'i
gösterirken dev-
let kanlı yüzünü
bir kez daha

şist mahkemeler tarafından serbest bırakıldı. Devletin 'iyi çocukları' elini kollunu sallayarak sokaklarda gezmektedir:

Yıl 2008. Egemen sınıfların ve faşist devletin halklarımıza yönelik saldırıları devam ediyor. Gazi Mahallesini katliamlarla, baskılarla bitiremeyenler, çeteleler, uyuşturucu, fuhuş gibi yöntemlerle yozlaştırmaya çalışıyor. Emekçi halklarımızın elindeki ekonomik ve sosyal kazanımları özelleştirme, GSS vb. yasalarla elinden almaya çalışıyor. Kürt halkına karşı yıllardır sürdürülen inkar ve imha siyaseti içte ve dışta operasyonlarla devam ediyor.

Egemen sınıflar derin bir ekonomik ve politik kriz içindedir. Gözü dönmüş egemen sınıfların düzenlerini ayakta tutmak için işlemeyecekleri cinayet, yapmayacakları katliam yoktur. Egemen sınıflar ve onların elindeki faşist devlet katliamların sorumlusudur ve özgürlüğümüzün önündeki en büyük engeldir. Daha büyük acılar yaşamamak için bu engeli aşmalıyız. 12 Mart'ta sokağa dökülen binlerce insan bu engeli aşma iradesi ve kararlılığıdır. Zafer emekçi halklarımızın olacak.

Katil Devlet Hesap Verecek"

BÜYÜK DEVRİM GÜNÜ

Ankara toz duman içinde, göz gözü görmüyor. Egemen sınıf, egemen sınıfın bütün kurum ve temsilcileri bir adımlık olsun önlerini göremiyorlar. Tartışmalar, çatışmalar, birbirini suçlamalar girila gidiyor. Ankara, eşekten düşmüş olgun Diyarbakır karpuzu gibi, ikiye bölünmüş vaziyette. Belki de parçalanma daha fazladır. Şimdilik görünen ya da öne çıkan iki taraf var. Karşı-devrimin merkez karargahı en az iki parçaya ayrılmış bulunuyor. Ve daha önemlisi bölünmenin şiddetidir.

Önce üslup sertleşti. Kuyruğuna basılan burjuva kesim yüzündeki “medeni” nezaket örtüsünü hemen bir kenara atıp, mahalle kabadayılarına özgü jargona sarılıyor. “El mi yaman bey mi yaman göreceğiz” türünden efelenme ve meydan okumalar, artık bir anlık boş bulunmanın ya da dil sürçmesinin sonucu değil, rakibinin yüreğine korku salmanın kanıksanmış ifadelerine dönüşüyor. Hakaret, tehdit, suçlama almış başını gitmiş vaziyette. Sonra, sözün etkisini yitirdiği yerde eylem öne çıktı. Karşı-devrimin karargahında iç savaş var. Herkes gardını almış en uygun hamleyi hesaplamaya; düşmanın hamlesini tahmin etmeye ve buna uygun tedbir almaya çalışıyor. Bu satırların yazıldığı sırada, taraflardan birinin rakiplerine karşı “gözü” terörünü başlattığı haberi gazetelerin manşetine çıkmıştı. Karşı-devrim cephesinin bir tarafı, AKP’nin kapatılması girişimine, arkasına emperyalistlerin desteğini alarak rakiplerini gözaltına alma operasyonu ile yanıt verdi. Yani kılıçlar çekildi. Bakalım kılıçlar hasım tarafların kanlarıyla kırmızı kesilmeden kınlarına girecek mi?

Şimdi gözaltına alınanlar neye güveniyorlardı? Haklarında gözaltı kararı alınan “Yargı”ya ve Orduya. Ama, ilkin “Yargı” kurumu yekpare halde değil ve

hatta çoğunluk hasımlarının elindeydi. Demek ki hasımlarından kaçarlarken sığınmak için bulabildikleri tek yer, büyük bölümü hasımlarının elinde olan kaleydi. Hasımları, yani karşı-devrimin “dinci” cephesi, bu fırsatı kaçırmadı. Dün veryansın ettikleri “Yargı”nın önemli bir bölümünün kendi ellerinde olduğunu unutmuş değillerdi. Dahası “Yargı”nın icra gücü olan polis teşkilatı da ellerinde hazır kıta bekliyordu. Bir işaret, rakiplerin bir gecede, yaka-paça gözaltına alınmalarına yetti. Peki ya Ordu? Yani karşı tarafın güvendiği dağlara ne oldu? Ordu, birincisi Kürdistan yenilgisi nedeniyle; ikincisi, emperyalistler dinci kesimlerin arkasında saf tuttıkları için kımıldayacak halde değildi. O yeterince yıpranmış, güçten düşmüş ve moralsizdi. Üstelik savaş, Güney’de değil ama Kuzey’de tüm şiddetle sürüyordu. Yani yanı başında şakırdayan kılıç seslerine dönüp bakacak mecali kalmamıştı; en azından şimdilik..

Karşı-Devrim Cephesi: Nereden Nereye

Karşı-devrim cephesi, bu noktaya birden, bir günde ve ortada fol yok- yumurta yok durumundan gelmedi. Hafızamızı şöyle bir tazelersek, bu çatışmanın en azından bir yıldır, bazen alevlenerek, bazen alttan alta sürdüğünü görürüz. Genelkurmay’ın moda deyimle e-muhtırası, yaklaşık bir yıl önce bu günlerde verilmişti. Kavganın temel konusu, toplumsal devrimin ve bunun bir parçası olarak Kürt halkının özgürlük savaşının nasıl bastırılacağıydı. Hükümetle Ordu arasındaki kavga, emperyalistlerin araya girmesi, Başbakanla Genelkurmay Başkanı arasındaki “gizemli” Dolmabahçe görüşmesi ve en sonu genel seçimlerle il-

gili karar kavgayı erteletmişti. Burjuva karşı-devrim cephesi, seçimlere uzlaşmayla girmişti. Seçim sonuçları, uzlaşmayı uzatacak biçimde çıkmıştı. Uzlaşma toplumsal devrimin ve onun önemli bir bileşeni olan Kürt özgürlük savaşının hem askeri hem de politik çevirme yöntemleriyle ezilmesi konusunda sağlanmıştı. Seçimlerde AKP’nin özellikle Kürdistan’da aldığı oy oranı, karşı-devrim cephesinde bayram havası estirmişti. Ordu, Kürt halkının özgürlük savaşının ezilmesinde AKP’nin işe yarar bir araç olduğuna ikna olmuştu. Bu arada, Ordu’ya karşıdır diye AKP’ye destek olan, Gül’ün Cumhurbaşkanı seçilmesi için koşuşturan sol çevreler, Ordu ile AKP arasındaki bahar havası karşısında ne yaptılar dersiniz? Hiç bir şey... Hiç bir şey olmamış gibi; AKP’ye destek mesajları veren kendileri değilmiş gibi pişkinlikle yollarına devam ettiler.

Yeni Meclis’in ve AKP hükümetinin ilk işi ne oldu? G.Kürdistan’a “sefer” kararı almak... ABD, İngiltere, İsrail ve Avrupalı emperyalistlerin onay ve desteğinden sonra, savaş başlatıldı. Buraya kadar karşı-devrim cephesinde bahar havası hakimdi. “Laik” Ordu, toplumu faşistleştirmenin aracı olarak türbanla ilgili yasal düzenlemeyi sessizlikle destekledi. ABD emperyalizmi zaten bu adımların arkasındaki asıl güç idi. AKP hükümeti, bununla da kalmadı, emekçi sınıfların kazanılmış haklarına pervasızca saldırmaya başladı. Ne de olsa seçimlerden yüksek bir oy oranıyla çıkmıştı ve dahası savaş sayesinde estiren şovenizm kitleleri uyuşturabilecekti. Kadehler yakın zamanda toplumsal devrim ve Kürt halkı üzerinde kazanılacak zafer için kaldırılıyordu. Bahar havası sürüyordu. Karşı-devrim cephesinde kardeşleşme vardı.

ERİNE HAZIR OLALIM

Ancak evdeki hesap önce G.Kürdistan'dan döndü. Ordu, kendinden emin şekilde çıktığı Kürdistan seferinden ağır bir yenilgiyle döndü. Kürdistan, tam bir bataklığa dönüşmek üzereyken ABD, "derhal çıkın" talimatını verdi ve apar topar, arkalarına bakmadan geri döndüler. Zafer beklentisi yerini ağır bir moral bozukluğuna bırakmıştı. Ordunun bu şekilde geri dönmesi hem onu kitlelerin gözünde yıpratmış, hem de Ankara'da ortalığın karışmasına yol açmıştı. Burjuva partilerle Ordu birbirine girmişlerdi. Ortalığı yatıştırmak faşist burjuva basına düşmüştü. Bu arada özgürlük savaşı ezilmek istenen Kürt halkı, savaş boyunca devrimci bir direniş göstermiş, günler boyu kitle gösterilerini kararlılıkla sürdürmüştü. Yüksek moral, kendi gücüne güvenme, özgürlük davasında kararlılık, düşmana boyun eğmeme ruh hali Kürt halkını sarmıştı.

Savaş kararıyla aynı günlerde devreye sokulan türbanla ilgili yasal düzenleme, demokratik kitlelerde büyük bir öfkeye yol açtı. Dinci faşistlerin kanlı yüzünü Maraş, Sivas, Çorum katliamlarından, farklı inançlara sahip ulusal topluluklar üzerinde yaptıkları baskı ve uyguladıkları terörden tanıyan kitleler arasında, özel olarak hükümete, genel olarak ise devlete karşı bir öfke birikimi ve mücadele isteği giderek artıyordu. Toplumdaki bölünme, bizzat hükümetin uygulamalarıyla derinleşiyordu. Karşı-devrimin en önemli kurumları, Ordu, Hükümet ve Meclis hızla itibar kaybına uğradılar. Ama yanlış hesaplar bunlarla kalmadı. Savaş sırasında şovenizm zehirinin etkisiyle sessiz kalmaları beklenen işçiler hükümete ve kapitalistler karşı sokakları doldurdular. İşçiler, hükümetin kazanılmış hakları gasp girişimlerine; kapitalistlerin sömürüyü yoğunlaştırma

hamlelerine kitle eylemleriyle karşılık verdiler. Şovenizm işçiler üzerinde bekledikleri etkiyi göstermemişti. Kürdistan'da Kürt halkının devrimci kitle eylemlerine paralel Türkiye'de işçi sınıfının hükümete ve kapitalistlere karşı eylemleri yükseliyordu.

Toplumsal devrimi ve onun en önemli bileşeni olarak Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmak için yola çıkmışlardı tersi sonuçlarla karşılaştılar. Attıkları adımlar, aldıkları önlemler devrimi bastırmaya değil, yükseltmeye yaradı. Komün'ün yenilgisinden yıllar sonra Engels benzer bir durumu şu sözlerle tanımlıyordu:

"Bütün düşmanlarımızın ne yaparlarsa yapsınlar, kendilerine rağmen bizim için çalıştıkları bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. (...) İşte şimdi bu noktadayız. Bütün olaylar bizim yararımıza çalışıyor. Proletaryanın ilerlemelerini önlemek için en iyi hesaplanan önlemler, onun muzaffer yürüyüşünü daha da hızlandırmaktan başka bir sonuç vermiyor. Düşman savaşa bile bizim için savaşmaya mahkum".

Evet, şimdi bu noktadayız. Hükümetin, Ordunun, tekelci sermaye sınıfının devrimi bastırmak, düzeni kurtarmak, sömürüyü yoğunlaştırmak için attıkları adımlar, devrimi geliştirmekten başka bir sonuç vermedi; bundan sonra da veremeyecektir. Tekelci sermaye egemenliğinin, sistemin derin bir kriz içinde olduğunu artık bizim söylememize gerek kalmıyor. Burjuva yazar-çizer takımının kendisi bu gerçeği itiraf ediyor. Tekelci sermaye sınıfı artık sadece bir "Korku Cumhuriyeti" yaratarak düzenini ayakta tutabiliyor. Ama özgürlük için, kurtuluş için devrimden başka seçeneği olmayan; ve daha önemlisi burjuvazinin her hamlesine de-

vrimci kitle eylemleriyle yanıt veren kitleler karşısında baskı ve terörün ne etkisi olabilir ki? Kürt halkı, baskı ve şiddetin en yoğun olduğu bir sırada Newroz'u serhıldan provalarıyla kutlamadı mı? Yüzbinlerce insan, alçak uçuşla korku salmaya çalışan savaş uçaklarına rağmen, özgürlük taleplerini korkusuzca dile getirmedi mi? Türkiye'de emekçi sınıflar, tekelci sermayenin ve hükümetin hamlelerine dev kitle gösterileriyle yanıt vermiyor mu?

Devrimin bu engellenemez gelişimi karşı-devrim kampını birbirine düşürdü. Tekelci sermayenin en azından bir kesimi, genel seçimlerin üzerinden sadece sekiz ay gibi kısa bir süre geçmesine rağmen, bunca güç, otorite ve itibar kaybına uğrayan hükümetle daha fazla gidilemeyeceğini; kitleleri "yeni" vaatlerle beklentiye sokacak "yeni" bir başlangıç yapmak gerektiğini düşünüyor. Ancak, emperyalistlerin desteğini arkasına almış AKP'nin bütün sorumluluğu üzerine almak anlamına gelecek bir adımı atmaya, hükümetten ayrılmaya hiç niyeti yok. Ankara'da kılıçlar bunun için çekilmiş vaziyette.

Sistemin ekonomik-politik krizi derinleşiyor, devrimci durum giderek olgunlaşıyor. Üstelik emperyalist-kapitalist sistemin bütün dünyada kitleleri ayağa kaldıran ekonomik krizi, Türkiye'nin kıyılarına vurmaya başladı. İşte bu koşullarda Leninist Partinin, Parti militanlarının önemi olağanüstü artıyor. Partinin eylem halindeki kitlelerle ilişkisi, sloganları ve kitleler üzerindeki politik etkisi sonucu belirleyecektir. Büyük devrimci dönüşümlere, alt-üst oluşlara hazır olalım. □

İMHA VE İNKARA SON! KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK!

1 Mart 2008 Cumartesi günü saat 12:00'de, sosyalist basın ve devrimci kurumların imha ve inkara karşı oluşturdukları birliktelikle İzmir Konak-Kemeraltı girişinde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına Mücadele Birliği Platformu, BDSP, HÖC, ESP, Kaldıraç, KÖZ, Partizan katıldı. Yaklaşık 70 kişinin katılımıyla gerçekleşen basın açıklamasında Kürt Halkının yalnız olmadığı belirtilerek sık sık "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Emperyalizm Yenilecek Direnen Halklar Kazanacak", "İmha ve İnkara Karşı Kürt Halkına Özgürlük" sloganları atıldı.

Haftalarca yapılan şovenist, ırkçı propagandalarla Kürt halkına karşı yapılacak operasyon meşrulaştırılarak, 16 Aralık 2007'de uçaklarla "sınır ötesi" operasyon başlatılmış ve hava operasyonlarının yanında karadan da saldırıya geçilmiş, ancak geri tepen bu saldırılara kayıp veren TC zora gireceğini anlayarak geri çekilme kararı almıştır. Bu ne ilk ne de son olacaktır. Bunların faturası yine işçi sınıfı ve emekçilere çıkartılmaktadır. İşçi, memur ve emekçiler, Kürdü, Türkü, Arap'ı, Lazı, Çerkezi, Ermenisi, Gürcüsü ile bu topraklarda yaşayan ezilen emekçi halklarımız, emperyalizme-kapitalizme karşı birleşmelidir. Bu operasyonlarla Kürt halkının üstüne atılan her bom-

ba yoksul halkın sofrasına ve sıkılan her kurşun yoksul halkın ekmeğine aşına sıkılmaktadır. Dökülen her damla kan ezilen sömürülen yoksul halklarımızın kanlarıdır. Çözüm Kürt-Türk halklarının mücadele birliğini sağlamak ve birleşik devrimi örgütlemekten geçer. Kürt halkının yalnız olmadığını her alanda söylemeye devam edeceğiz. Kürt halkı ancak birleşik devrimle özgürleşecektir.

Gün kavgayı yükseltme günüdür

Gün halkların mücadele birliğini sağlama günüdür

Gün mücadele güçlerimizi birleştirme günüdür.

Tersane'de ölümlere karşı mücadele ettiği için saldırıya uğrayan TUZLA tersane işçilerine, sendika üyesi olduğu için işten atılan YÖRSAN işçilerine, Arçelik işçilerine, direnen TEKEL işçilerine, işten atılmalarının süreklilik kazandığı DELPHİ işçilerine kavgalarında yalnız olmadıklarını bir kez daha haykırıyoruz. Kavganız Kavgamızdır.

Kapitalizme karşı devrimi örgütlemek, sınıfsız sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinde biz Leninistler en önde olmalıyız.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!
BİJÎ AZADİYA KURDİSTAN!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

DTP'YE DAYANIŞMA ZİYARETİ "YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ"

1 Mart Cumartesi günü, devrimci kurumlarla birlikte Kürt halkına ve UKH' ne yönelik başlatılan imha ve işgal savaşına karşı Kürt halkının yanında olduğumuzu belirtmek ve faşist TC'nin operasyonları durdurması için yaptığımız basın açıklamasının ardından; 3 Mart Pazartesi günü Mücadele Birliği Platformu olarak, Köz, Kaldıraç ve BDSP ile birlikte DTP'ye dayanışma ziyaretinde bulunduk. Gerek DTP İl Başkanı, gerekse il başkan yardımcısıyla yaptığımız sohbette ortak mücadelenin gerekliliği üzerinde hemfikir olundu. Geline son sürece dair il başkanı Mehmet Bayraktar'ın görüşleri, Türkiye ve K.Kürdistan işçi ve emekçileri için önem teşkil etmektedir. Süreçle ilgili olarak il başkanı Mehmet Bayraktar'ın açıklamaları şunlardır: "Kürt halkının stratejik müttefiki yoksul Türkiye işçi ve emekçileridir. Bugün geldiğimiz nokta itibarıyla kurtuluşa, özgürlüğe, çözüm sürecine hiçbir dönem bu kadar yaklaşmamıştık. Zap direnişini Moskova barikatına benzetebiliriz. Kürt halkının geleceği önü almamayacak bir savaş tehdidiyle de karşı karşıyadır. 9 yıllık barış sürecinin bir bedeli, gelinen noktanın hassas bir süreci var. Bu sürece, halktan devrimci kurumlara kadar birliktelik ve ortak

bunun içinde bu meseleyi kanla çözebileceğini düşünmektedir. Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikasına karşı serhildanlar; itaatsizlik eylemleri devam edecektir. Pratik anlamda gelişecek ortak bir cepheye biz de katkılarımızı sunmaya hazırız. Bu son derece önemli ve anlamlı ziyaretinizle bunlar daha da gelişecektir".

İl Başkanı'nın açıklamasından sonra il başkan yardımcısı Şeyhmus Aydın'ın açıklaması şöyledir: "Bir ülkede devrim mücadelesi tek başına verilmez. Geline noktada demokratik kurumların bir araya gelmesi gerekiyor. Herkes kendi politik mücadelesini yürütecektir ama bir araya gelmek gerek. Faşist devletin 'böl, parçala, yönet' taktiğine karşı güçlü bir birleşme yakalayabilirsek 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' diyen insanlarda bile bir hareketlilik görülecektir. Biz demokratik bir sistem kuruluncaya kadar mücadelemizi sürdürmeliyiz. Bugün Ortadoğu coğrafyasında özgürlük rüzgarı estiren bir hareketin içerisindeyiz ama, o bile yeterli değildir. Bundan sonra yapılacak her demokratik eyleme katkıda bulunmamız bir gerekliliktir. Ayrıca geniş katılımlı, görkemli, coşkulu Newroz eylemi yapmayı düşünüyoruz. Bunun 1 Mayıs için de bir adım

mücadeleye girişmek güzeldir. Şu an sistem sıkışmış durumdadır,

olduğunu düşünüyoruz. Bundan sonraki pratikte en geniş şekilde ortak cepheye yer alarak birlikte olmak istiyoruz". Diğer kurumların konuşmalarından sonra sözü alan Mücadele Birliği'nden arkadaşımız da bu sürecin sertliğinden ve ortak mücadele edilmesi gerekliliğine değinerek şunları söyledi: "Düzenlediğimiz ortak eylemlilik iyi bir deneyimdi. Yaptığımız basın açıklaması, sınır ötesi operasyondan çok Kürt halkını imha ve inkara karşı bir eylemlilikti. İnkara ve imha politikası sürdüğü sürece operasyonlar devam edecektir. Bizim için önemli olan, işçi ve emekçilerin Türkiye-Kürdistan birleşik devrimini gerçekleştirmeye dayalı hem sınıfsal hem ulusal anlamda birlikte mücadelesidir. Faşist TC'nin Kürt halkını katletmeye yönelik politikalarına karşı Kürt-Türk halklarının birlikte mücadelesini sağlamaktır. Türkiye'nin son süreçte yaptıkları yeni değildir. Bunlar zaten son bir yıldır yoğun bir şekilde devam etmekteydi. İran, Suriye, Irak ve Türkiye'de insanlara bu bataklıkta sinek öldürmenin değil, sürekli sinek üreten bataklık kurutmanın önemli olduğunu anlatmamız gerek." Konuşmaların ardından DTP heyeti tarafından teşekkürle ve sıcak uğurlamayla ziyaretimiz sona ermiştir.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrim mücadelesini örmenin zorunluluğu büyük bir gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır

Mücadele Birliği Platformu/ İZMİR

İLBEK TEKSTİL İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETİ

Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri 13 Mart günü, grevlerinin 27. gününde Gaziosmanpaşa'da eylemde olan İlbek Tekstil işçilerine destek ziyaretinde bulundu.

Grev çadırının bulunduğu sokağın başında, üzerinde "Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım / Mücadele Birliği" yazılı pankart açıldı. Ardından DİK amblemlili kızıl bayraklar açılarak sloganlarla grev çadırına kadar yürüyüş yapıldı. Grevdeki işçiler de atılan sloganlara eşlik ederek karşıladılar bizi. Grev çadırının orada uzun süre hep bir ağızdan "İlbek Tekstil İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganı atıldı.

Sıcak bir buluşmanın ardından çadır önünde sohbetler yapıldı. Mücadele Birliği adına konuşan Vefa Serdar, Türkiye'nin her yerinde işçilerin eylemde olduğunu, var olan iktidarın işçilerin haklarını korumadığını, koruyamayacağını; onların ancak satmakla meşgul olduklarını belirterek, "eylemde olduğunuz sürece, ilerlediğiniz sürece sizlerle birlikteyiz. Biz fiilen burada sizin yanınızda olamasa da düşüncelerimiz sizinle" dedi. İşçilerin ne zaman eylem yaparlarsa o zaman kazanacaklarını ifade eden Serdar, işçilerin 'bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın' şeklinde düşünmemeleri gerektiğini, eğer böyle düşünürlerse hiçbir şey kazanamayacaklarını söyledi. Serdar, tekstilin sömürünün en yoğun olduğu iş kolu olduğunu, bu düzende işçilerin canının hiçbir değerinin olmadığını ve işçiler kendi mücadelelerini vermezse kimsenin onların mücadelesini vermeyeceğinin altını çizdi. Ardından işçiler adına temsilci bir işçi konuşma yaptı. Temsilci, bugün için grevlerinin 27. gününde olduklarını belirterek, "Bize destek olduğunuz için teşekkür ederiz. Burada yalnız olmadığımızı biliyoruz. Bir çok arkadaşımız burada bunu yaşayarak görüyor" dedi. Patronun bir çok kez iş makinelerini kaçırmak istediğini, fakat buna engel olduklarını belirten temsilci olayı şöyle anlattı: "Şubat'ın 15'inde patron yüklü bir mal geleceğini söyledi. Hemen ardından hafta sonu 4 tır geceleyin işyerine geldi ve makineleri kaçırmaya çalıştı. Arkadaşlarımız bunu engelliyor bunun üzerine polis geliyor tabii polis onlardan yana. Bizim bundan haberimiz olur olmaz tüm arkadaşlarımızla buraya geldik ve hakkımızı almadan makineleri hiçbir yere götürmeyeceklerini söyledik. Orada biraz polislerle münakaşa ettik. 'Bu turları gönderirsiniz' dedim, 'ama cesetlerimizi çiğneyip de götürürsünüz'. Ben niye gecenin bir vakti geldim. Emegi için geldim. Ben bugün cinayet işlesem savcı gelir mi gelmez mi bakayım. Biz her şeyi öğrendik. Patronun emniyete telefon geliyormuş 'benim turları niçin göndermiyorsunuz' diye. Biz emeğimiz için buradayız. Benim emeğimi versin, makinesini nereye götürürse götürsün. Ben burada kalp krizi geçirdim. Adam bana diyor ki 'sen kalp krizi geçirmedi kalk kalk'. Ben televizyondan izlemiştim, öksürdüm falan sonra hastaneye gittik. Halen makineler burada; biz de burada bekliyoruz emeğimizin karşılığını almadan kimse makine falan alamaz..."

İlerleyen sohbetlerde işçi temsilcisi şunları aktardı bizlere: "%92'den az performans gösterirsen hiç bir zam yok. Ne kadar çok çalışırsan o kadar zam alırsın diyorlar. Ama bakıyorsun yüzde yüz seksen beş çalışan arkadaşına %5 zam veriyorlar. Ya-

ni o da yalan. Eskiden daha iyiydi %30 zam alırdık. Patron diyor ki zarar ettik. Yok böyle bir şey. Zarar etse niçin çalışırsın. O anca kardan zarar ediyor; sonra diyor ki zarar ediyorum insanları kandırmaya çalışıyor" dedi.

Sohbetlerin ardından hep birlikte öğlen yemeği yenildi. Daha sonra Mücadele Birliği'nden bir kişi işçilere üzerinde 13 Mart Savaşçılığı; İ.Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk'un resimlerinin olduğu döviz hediye etti. Hafta sonu yapılacak etkinliğin afişi de çadırın girişine asıldı. Ardından Devrimci İşçi Komiteleri'nden bir işçi işçilere dönük konuşma yaparak, işçilere kendi öz örgütlülüklerinde, komite ve konseylerde örgütlenmeleri gerektiğini söyleyerek DİK saflarına çağrı yaptı.

Konuşmanın ardından "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganı atıldı ve ziyaret son buldu.

Mücadele Birliği dergisi olarak grev ziyaretinin ardından işçilerle sohbet ettik. Sohbetimiz sırasında grevdeki işçilere destek için her gün öğle yemeği molasında grev çadırına gelen aynı havzada çalışan Mehmet isimli bir işçiyle tanıştık. Onunla da çalışma koşulları üzerine kısa bir sohbet gerçekleştirdik. Sizlerle bunu paylaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Öncelikle bize kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Mehmet, 1969 Erzurum doğumluyum, çalışma hayatıma 89 yılında başladım. Kendim endüstri meslek lisesi torna tesviye mezunuyum. **Mücadele Birliği:** Bize iş hayatınızda karşılaştığınız zorluklardan bahsedebilir misiniz?

Bizim iş hayatımızda karşılaştığımız zorlukların başında iş güvenliği, iş sağlığı gelir. Özellikle çalışma esnasında çalıştığımız yerlerde iş kazalarına karşı hiçbir önlem alınmıyor. Bunun en başındaki sebep de, özel sektörde çalıştığımız için hiçbir iş güvencemiz yoktur. Herhangi bir sendika kuruluşuyla bağlantımız olmadığı için, sağlık problemlerimiz olduğunda halledemiyoruz sigortamız olduğu halde. Artı yangın söndürme cihazları olsun, bunların kontrolü olsun ya da iş eldiveni, ayakkabısı, gözlüğü olsun böyle şeyler yok, dolayısıyla iş güvenliğimiz yok; bir de bunu anlatacağımız herhangi bir kurum da yok. Patrona çıkıncada patronla baş başa kalıyorsun, hakkını aramıyorsun. Biz iş güvenliğini kendimiz almak zorunda kalıyoruz. İş elbisemizi, ayakkabımızı hep kendimiz alıyoruz, ama her zaman da alınmıyor nasıl alalım. Bunların hepsinin standartlara uygun olması lazım. Ben kaynakçıyım ama, gaz altı kaynak yapıyorum, özellikle gelen o ışıklara karşı koruyucu elbisem yok, gözlüğümün olması lazım gözlüğüm yok, bunların hiçbirisi yok. Bunları kendi cebimden karşılamak zorundayım.

Mücadele Birliği: Günde kaç saat çalışıyorsunuz?

Çalışmamız günde 11-12 saat. Artı bir de fazla mesai yapıyorsun, ama bu sigortana yansımıyor. Mesela işi sekizde bırakıyorsun bir de mesai oluyor on bir, on ikiye kadar çalışıyorsun. Böyle çalıştığında bunun ücretini veriyor ama günlük çalışmamızın ücretini veriyor ya da hafta sonları çalıştığımızda yüzde yüz olması gereken mesai, normal ücretten veriliyor, bunlar da sigortaya yansımıyor. Ben uzun yıllardır çalışıyorum hiçbir şeyim de yok.

Mücadele Birliği: Sizce tüm bu sorunların çözümü ne? Çözüm için işçiler ne yapmalı?

Bence çözümün başında işçiler birlik olmalı. Başından beri birlik olmalı. Eğer bir araya gelmezse kimse hiçbir şey yapamaz. Birlik olunmalı ve hakkımızı aramalıyız. □

BEYAZIT VE HALEPÇE KATLIAMI UNUTULMADI

İşçi sınıfının olduğu kadar devrimci öğrencilerin de düzene karşı tepkilerini dile getirdiği ve birçok eyleme kucak açan Beyazıt Meydanı, 16 Mart 1978’de kanlı bir katliama sahne oldu. O dönemde yükselen devrimci öğrenci gençlik hareketini teslim almak hedefiyle okullara yönelik faşistler, İstanbul Üniversitesi’nde, öğrencilerin çıkış yaptığı anda devrimci öğrencilerin üzerlerine kurşunlar yağdırarak ve ardından bombalar atarak saldırdı. Devletin eliyle gerçekleştiği su yüzüne çıkan bu katliamın amacı politikleşme sürecine geniş katılımlarla giren ve sınıf mücadelesinde işçi sınıfının yanında yer almakta olan öğrenci gençliği sindirmek ve geriye adım arttırmaktan başka bir şey değildi. Bu saldırıda Hukuk ve İktisat Fakültelerinde okuyan 7 devrimci öğrenci katledildi, 50’den fazlası da yaralandı. Beyazıt Meydanı kan gölüne döndü.

Karşı-devrim cephesi tarafından tezgahlanan oyun, saldırının ilk anından beri ters tepti. Binlerce devrimci öğrenci, olay anından itibaren Beyazıt Meydanı’nı zapt ediyor, ölümsüzleşenlerini daha büyük bir inanç ve sınıfsal öfkeyle uğurluyorlardı. İşçi sınıfı ise bu faşist katliama “Faşizme İhtar” adı altına başvurdukları şalter indirme eylemleri ile yanıt verdiler. Örgütlü mücadelenin ve bu bilinçle hareket etmenin verdiği güç her mücadele mevzisine yansıdı.

16 Mart sadece öğrenci katliamıyla anılan bir tarih değil... Faşizm her yerde kanlı saldırılarına devam etti. İran-İrak Savaşı’nın sekizinci yılında Enfal Operasyonu kapsamında gerçekleştirilen Halepçe Katliamı’nda, binlerce Kürt korkunç bir şekilde katledildi. 16 Mart 1988’de gerçekleştirilen katliam sırasında, İran sınırına yakın bir bölgede bulunan Halepçeliler, Irak ordusunun yaptığı hava bombardımanından sonra sığınaklara çekildilerse de, bir süre sonra helikopter ve uçaklardan atılan kimyasal gazlardan kendilerini kurtaramadılar. Saldırılarda en az 5 bin Kürt öldü, 10 binden fazlası yaralandı.

Bu olaylar karşısında susmamak ve bu katliamların hesabını sormak için devrimciler ve yurtseverler senelerce aynı taze öfke ile kanlı meydanı zapt ettiler. Bu sebeple 14 Mart Cuma günü saat 13:30 da İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde devrimci ve yurtsever öğrenciler tarafından ortak bir

basın açıklaması yapıldı. Biz de Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) olarak alanda yerimizi aldık.

Beyazıt Meydanı’na üç grup halinde gelindi. Bizlerin de içerisinde olduğu birinci grup, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi önünden toplanarak, sloganlarla Beyazıt Meydanı’na doğru ilerlemeye başladı. Alana geldiğinde ikinci grup bizleri “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganıyla karşıladı. İki grup birlikte “Beyazıt Faşizme Mezar Olacak”, “16 Mart’ı Unutmadık Unutturmayacağız”, “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganlarını atmaya başladı. Ardından üçüncü grup Beyazıt Kampüsü içerisinde “Beyazıt Faşizme Mezar Olacak” sloganıyla dışardaki kitleye katıldı. Birleşen kitle sloganlarını daha güçlü atmaya başladı. 16 Mart Eylemi için üç pankart açan kitle ortak bir basın metnini okudu.

Ardından öğrencilerin katledildiği Eczacılık Fakültesi önüne gidilerek, ölümsüzleşen öğrenciler için önce bir saygı duruşu ve sonrasında katledildikleri yere öğrenciler tarafından karanfiller atıldı. Eylemin ilerleyen sürelerinde müzik grupları marşlarıyla eyleme destek verdiler. Marşların ardından kitle tekrar faşizme karşı sloganlarını atarak eylemi sonlandırdı. Biz de eylem bitiminin ardından üzerinde “Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği”, “İşçi Sınıfı ve Emekçiler Özgürleşmeden Öğrenciler Özgürleşemez”, “Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz”, “Öğrenciler Özgür ve Onurlu Bir Gelecek Devrimle Kazanılacak”, “Devrim ve Zafer İçin DÖB Saflarına”, Denizlerin Yolu Devrim Yoludur Devrim Yolunda DÖB Saflarına” yazılı ve DÖB imzalı kuşlamalarımızı yaparak alandan ayrıldık. Yaptığımız kuşlamalar eyleme katılan öğrencilerce ilgiyle karşılandı.

Söz konusu olan savaş burjuva düzenin varlık-yokluk savaşıdır. Bu savaş tekeli kapitalizmin son savaşıdır. Bu savaşı işçi sınıfı ve emekçiler lehine kazanmak için öğrenci gençlik okul sınırlarını aşmalıdır. Her şey karşıtını doğurur. Karşı-devrim cephesinin

başvurmuş olduğu her saldırı, mücadelenin ileriye atılımı açısından ve faşizmi güçten düşürmek açısından onun yöntem ve araçlarını da aşabilecek bir şekilde karşılanmalıdır.

Kitlesele ve devrimci bir öğrenci gençlik hareketi, mücadelenin her alanında militan bir ruh halinin eşlik ettiği inatçı ve sabırlı bir çalışmanın ürünü olacaktır.

**FAŞİZMİN ANLADIĞI TEK DİL
KİTLESEL ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİ ŞİD-
DETTİR**

**16 MART KATLIAMINI
UNUTTURMAYACAĞIZ!
DENİZ YUSUF İNAN
SAVAŞA DEVAM!
DENİZLERİN YOLUNDA
DÖB SAFLARINA!**

DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği)

EMEKÇİLER KAZANILMIŞ HAKLARINI ALANLARDA SAVUNDULAR

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası gibi emek düşmanı yasanın protestoları sürüyor. 14 Mart günü, her yerde emekçiler alanlarda eylemlerdedi. 2 saatlik genel iş bırakma eylemi yapan işçi ve emekçilerin eylem alanlarından biri de Saraçhane idi.

İstanbul'un ilk eylemi sabahın ilk saatlerinde başladı. Türk Harb-İş Sendikası'na bağlı olarak askeri alanlarda çalışan işçiler, Pendik'te D-100 karayolunu trafiğe kapattı. İşçilerin eylemi nedeniyle İstanbul girişindeki otoyol, uzun süre trafiğe kapalı kaldı.

Ardından saat 10.00' da her yerde iş bırakan işçiler, alanları doldurmaya başladı. Aksaray Metro İstasyonu önünde toplanan Belediye-İş Sendikasına bağlı işçiler, saat 10.00' dan itibaren İstasyon önünde beklemeye başladılar. "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kıdem Tazminatımıza Dokunmayın, Sosyal Güvenlik Yasa Tasarısı Geri Çekilsin", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Birlik Dayanışma Zafer", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" pankartları ile alanı dolduran işçilerin arasında "Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz, Çocuk Olsakta" pankartı ile çocuklar da vardı. Biz de Mücadele Birliği pankartımızla işçilerin arasında yerimizi aldık.

İşçiler, saat 11.00 civarı, "Hükümet Yasası Al Başına Çal", "Genel Grev Genel Direniş", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla Saraçhane'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca araçlardan ve işyerlerinden halk, alkışlar ve kornalarla işçilere desteklerini sundular. Biz de "Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e", "Yaşasın 1 Mayıs" kuşlamalarımızı yaptık. Saraçhane'ye ulaştığımızda Belediye-İş adına bir basın açıklaması yapılırken, işçiler davul ve zurna eşliğinde halaylar çekmeye başladılar. Biz de alandaki heykelin üst bölümüne çıkarak pankartımızı açtık. Saat 12.30'a geldiğinde, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde toplanmış olan İstanbul Şubeler Platformu'na bağlı sendikalar da Saraçhane Parkı'nda yerini aldı. KESK'e bağlı SES, Eğitim Sen, Haber Sen ve Nakliyat-İş, Tekstil-sen, PTT Taşeron İşçileri de sloganlar ve propaganda konuşmalarıyla alana girdiğinde, alan daha da renklendi, alan dahada kitleselleşti ve coşkuya büründü.

Bunun bir uyarı grevi olduğunu ve bu yasa tasarısı geçtiğinde daha büyük eylemlere ve grevlere hazır olduklarını büyük bir coşkuyla dile getiren işçi ve emekçiler, sahip oldukları hakları korumak için sonuna kadar gideceklerini vurguladılar. Eylemler esnasında İstanbul'da banliyö trenleri, sağlık hizmetleri, eğitim, hava alanı yer hizmetleri durdu. Vapur ve otobüs seferleri de aksamalı yapıldı. □

İZMİR'DE SSGSS EYLEMİ

14 Mart Cuma günü Türkiye genelinde işçi ve emekçilerin, memurların SSGSS (Genel Sağlık Sigortası) yasasına karşı başlattıkları 2 saatlik iş bırakma eyleminde, biz Mücadele Birliği Platformu olarak orada emekçilerle birlikteydik. İzmir'de hava güneşli, emekçiler coşkulu ve İzmir ayağa kalkmanın, ölü toprağını üzerinden atmanın günlerinden birini yaşıyordu. Sermaye iktidarının emperyalizme tam bağımlılığının bir göstergesi olan SSGSS yasasını protesto etmek için alanlara çıkan binlerce insan yine sendikaların gölgesinde takılıp kaldı.

Basmane Tren Garı'ndan konak eski Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçen insanlarla birlikte biz de üzerinde "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak kitleyle birlikte yürüyüşe başladık. Sendikaların düzenlediği bir eylemlilik olduğu için bizleri en sona almaya çalıştılar ama biz yine de pankartımızla birlikte kitlenin içine girerek sloganlarımızı haykurmaya başladık. Sloganlarımızı haykırırken bir sendikacının bize gelip "arkadaşlar ne ön tarafta, ne de arka tarafta şu kalabalıkta sizin kadar güçlü slogan atan yok, tebrik ederim" sözleri bizi gururlandırdı. Yanı başımızda duran SES kortejinden yükselen "Direne Direne Kazanacağız" sloganından sonra attığımız "Savaşa Savaşa Kazanacağız" sloganına SES kortejinden insanların da eşlik etmesi, sadece bulunduğumuz bölgedeki sendika kortejlerinden değil, dışardan insanların da eşlik etmesi, kitlelerin "Hükümet Yasası Al Başına Çal" sloganının yanı sıra bizim attığımız "Yasayı Yırtarız, Ankara'yı Yıkacağız" sloganına sevinçle yüzlerimize bakıp eşlik etmeleri, alkışlamaları, yaptığımız her şeyin ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu. Her ne kadar ön taraflara geçip bütün kitleleri kapsayamasak da bulunduğumuz bölgedeki insanların bizim attığımız "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak", "Savaşa Savaşa Kazanacağız", "İktidar Dışında Her şey Hiçbir Şeydir", "Yasayı Yırtarız, Ankara'yı Yıkacağız" sloganlarını meraklı kulaklarla dinlemeleri, pankartın önüne geçip kim olduğumuzu öğrenmek istemeleri, bizimle birlikte slogan atmaları görülmeye değerdi. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak başından sonuna kadar cesur, yürekli, kararlı, savaşkan tavır ve sloganlarımızla işçi ve emekçilerin büyük desteğini paylaştık. Coşku ve öfkeli kalabalığa verdiğimiz sınıf ve devrim eksenli mesajlarımızın yerini bulduğuna inanıyoruz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEGIN OLACAK!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

"Hayalimizdeki Dünyayı Kendi İktidarımızda Kurabiliriz"

Kapitalist sistem sonuna yaklaştıkça saldırganlığı daha da artıyor. Tekelci sermaye ve onun devleti, bir yandan emekçiler üzerinde terörünü arttırırken, diğer yandan emekçilerin elindeki ekonomik ve sosyal kazanımlara saldırıyor. Hatırlanacaktır, Ankara'da özelleştirmelere karşı mücadele eden tekel işçilerine ve tersanedeki iş kazalarının ve ölümlerin artmasından dolayı iki günlük grev yapan Tersane işçilerine devletin kolluk güçleri azgınca saldırmıştı. Onlarca işçi göz altına alındı bu eylemlerde. Ve şimdi de SSGSS saldırısı.

Devletin tüm bu saldırıları yanıt bulmakta gecikmedi. 13-14 Mart tarihlerinde on binlerce emekçi SSGSS ye karşı eylemdeydi. Bizler de emekçi öğretmenler olarak eylem günü sevk alarak alanlarda yerimizi aldık. Şunu iyi biliyoruz ki tekelci sermayenin krizi derinleştikçe, saldırıları giderek artacaktır.

Bugüne kadar kazanılan haklarımızın da, kazanacaklarımızın da hiçbir güvencesi yoktur. İktidar sınıf düşmanlarımızın elinde kaldıkça olmayacak da. Koyu bir gericilik altında yaşıyoruz. Kürt halkı üzerindeki baskılar yoğunlaşıyor. Milyonlarca insan işsiz ve aç. Bu düzen bize ne özgürlük ne iş ne de ekmeğe verebilir. Bunları bize verecek olan devrimdir. Emekçiler iktidar için dövüşmeli. Hayalimizdeki dünyayı kendi iktidarımızla kurabiliriz.

**İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!
ZAFER SAVAŞAN EMEKÇİNİN OLACAK!**

İstanbul'dan Emekçi Bir Öğretmen

GAZİ'DE DİNCİ GERİCİLERE VE FAŞİSTLERE YER YOK!

Merhaba Mücadele Birliği okurları. Süreç, kapitalizmin son saatini yaklaştırdıkça, sermayenin egemenlik aygıtı olan devlet ve onun sivil faşist güçleri saldırabilecekleri her yere saldırıyor. Burjuvazi işçi ve emekçilerin bilincini bulandırıp, gençleri yozlaştırıp şovenizmi körüklemeye çalışarak, devrimin önüne geçmeye çalışıyor. İşçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı, devrimci mahalle ve semtlerde faşist devletin desteği ile dinci gericiler ve faşistler, çeşitli faaliyetlerde bulunuyorlar. Bizler bulunduğumuz her alanda bu tür karşı devrimci faaliyetlere karşı mücadele ediyoruz.

Dinci gericiler çıkardıkları çeşitli yayınların dağıtımını Gazi Mahallesi'nde dağıtmak isterken ve dinci gerici amaçlar için halktan yardım toplamaya çalışırken bizlere, yani Mücadele Birliği okurlarına çarptılar. Dinci gericileri gördüğümüz anda müdahale ederek, bu dinci gericileri mahallenin dışına atarak faaliyetlerine

engel olduk. Onlara buranın devrimci bir mahalle olduğunu ve burada yerlerinin olmadığını söyledik. Dinci gericiliğe izin vermeyeceğimizi söyledik. Yine devletin desteği koruması sayesinde ülkü ocaklarının Gazi Mahallesi girişine astığı pankartı, görür görmez indirip parçaladık ve yolun ortasına attık. Asan kişileri ise görememiştik. Fakat bu olanları ciddiye almalıyız. Devletin her yönelimine hazır olmalıyız. Kendimizi ve kitleleri sokak savaşlarına hazırlamalıyız. Sivil faşist güçler sistemin devrime karşı savaşımında yer almakta ve burjuvazinin yordakçılığını yapmaktadırlar. Bulduğumuz her alanda faşizme karşı mücadeleyi sürdürmeli ve yükseltmeliyiz. Faşistlere soluk aldırılmamalıyız!

**GAZİ FAŞİZME MEZAR OLACAK!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!**

Gazi'den Mücadele Birliği Okuru Gençler

"KAPITALİST SİSTEM İŞÇİYİ İNSAN YERİNE BİLE KOYMUYOR"

Selam olsun emekçi kardeşlerime. Eskışehir'den bir emekçiyim. 45 gün boyunca özel bir şirketin mutfak bölümünde çalıştım. Bu yazımda, çalıştığım yerdeki sömürüyü sizlerle paylaşmak istedim.

Günlük çalışma saatimiz toplam 10 saat idi. Çalıştığımız yerde bir şeyler yemek yasak, oturmak yasaktı. Yemek aramızı toplam 40 dakikaydı. Fakat bu sınırlamayı iyice düşürdüler ve 30 dakikaya indirdiler. Gerekçe olarak da sigara içenleri suçlayarak, sigara işini çok uzatıyorsunuz bahanesini yaratarak, dinlenme zamanımızdan böylece bir kez daha acımasızca çaldılar. Bu konuyu çalıştığım iş yerindeki arkadaşlarımla paylaşmaya karar verdim. Bu kısıtlamalar için bir araya gelmeyi ve bir konuşma yapmayı öne

sürdüm. Fakat kimse yanaşmadı. Yemek arasını 15 dakika yapsalardı yine de sesleri çıkmayacaktı. İnanın bu olay benim çok zoruma gitmişti. Bir arkadaşım diğerlerinden farklıydı fakat sistem onu da içine almıştı. Çalışan kişilerin sağlığının pek bir önemi yoktu çalıştığım yerde. Bir gün arkadaşım izinli olduğu gün hastalanmıştı. Ertesi gün işe geldiğinde ise iyileşmemişti hastalığı halen devam ediyordu. Müdüre çıktı ve hasta olduğunu söyleyerek izin istedi. Müdürün cevabı şu olmuştu: "İzinli bir günden sonra nasıl hasta gelebilirsiniz! İzinli günden sonra hasta gelen bir kimseye katlanmam, kabullenemem". Müdür kendi işlerinin aksamaması için hasta olan arkadaşımı öğle vaktine kadar tuttu ve daha sonra arkadaşım

mıza mazeret izni yazıp gönderdi.

Bu yaşananlardan da anlıyoruz ki, kapitalist sistem işçiyi insan yerine bile koymuyor. Bizler onların sadece kar elde etmeleri için bir araçız, bir metayız. Bizler, yani işçiler ve emekçiler, bu kadar ağır şartlarda, bir köle gibi sömürülmek istemiyoruz. Çünkü, üreten biziz. Fakat sefa süren onlar. Onların bizden tek farkı, işyerlerinin sahibi olmalarıdır. Yani üretim araçlarının burjuvazinin elinde olmasıdır. Bizler, bilinçlenerek örgütlenmeli ve burjuvazinin elindeki üretim araçlarına el koyarak, insanın özgürlüğünün ve kurtuluşunun ön koşulu olan işçi sınıfının iktidarı olan sosyalizmi kurmalıyız.

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY
EMEĞİN OLACAK
Eskışehir'den Mücadele Birliği Okuru**

DEVİRİMİN PRATİK ÖRGÜTLENMESİ

Milyonlarca insan, yaşamından memnun değil ve yaşamının kökten değişmesini istiyor. Fakat milyonların bu istemi, örgütsüzlüğünden ötürü iktidarı hedefleyen eyleme dönüşemiyor.

Özellikle son süreçte ülkenin bir çok yerinde gerçekleşen eylemler, artık bıçağın kemiğe dayandığını gösteriyor. Yaşanan iş cinayetleri, özelleştirmeler, insanı insanlıktan çıkaracak olan ve adına dizginsiz sömürü yasası da diyebileceğimiz SSGSS'nin yaşama geçirilmeye çalışılması ve yaşanan gecekondu yıkımları emekçi sınıfları harekete geçirdi. Artık emekçi sınıflar, gözünü budaktan sakınmayacağı eylemlere hazırlanıyor. Emekçi sınıfların, bu eylemlerinin yanı sıra ulusal sorununu da sistem açısından bir çıkışsızlık noktasına gelmesi, sermayenin krizini iyice katmerleştiriyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin yine bir buhrana dönüştüğü bu dönemde, üzerinde yaşadığımız topraklarda yaşanan bireysel öfke patlamalarını da es geçmemek gerekiyor. İntiharların, cinnetlerin, çeteleşmenin, hırsızlıkların, gaspların vb. gelişmesi, bireysel olarak insanlarda sürekli biriken öfkenin, toplumsal patlamanın dışında bir şekilde açığa çıkmasıyla açıklanabilir.

Tam da bu noktada kalkıp, sürecin devrimci olmadığından bahsetmek korkaklık, kaçkınlık ve aymazlıktan başka birşey değildir. Süreç bir çok oportunist ve reformistin söylediğinin aksine devrimcidir. Zaten böyle olmasaydı doğa ve toplum yasalarını altüst eden bir anormalliğin yaşandığını rahatlıkla söyleyebilirdik. Fakat burjuva iktisatçıların bile kabul ettiği üzere kapitalist sistem, 2008 yılında tarihinin belki de en büyük buhranını yaşayacak. Böyle olmasaydı bağımlı ülkelerdeki sürekli olarak çıkan yeni yıkım yasaları nasıl açıklanabilirdi, toplumun içinde bulunduğu ekonomik sosyal yıkım nasıl açıklanabilirdi ki?

Bütün aymazlıklarına rağmen oportunist ve reformist hareketin devrim kaçkınlığını bir kenara bırakacak olursak, devrimde ısrar edenlerin önünde duran devrimin pratik örgütlenmesi meselesi, acil olarak çözülmesi gereken bir sorun olarak duruyor karşımızda.

Sayfa sayfa yayınlanacak teorik tespitlerin ötesinde soruna yaklaştığımızda, komünistlerin devrimin pratik örgütlenmesine ağırlık vermesi gerekiyor. Devrim, teorik tanımlamalardan daha çok, pratik bir sorundur. İşçi sınıfının örgütlenmesi ve sınıf hareketine yön vermek günümüzün acil görevidir. Bunu gerçekleştirmenin bir çok yolu yöntemi var. Ülkemizin sınıf mücadelesi, bu konuda zengin deneyimlerle dolu. Sınıfın içinde olmak, onun nabzını tutmak ve onlarla birlikte yaşamı, kavgayı paylaşmak için yoğun bir çaba ve yoğunlaşma olmadan onun mücadelesine ışık tutmak, ona öncü olmak, devrimi örgütlemek, hayalden öte bir şey olamaz. Bunlar yapılmadığı takdirde, yapılacak olan keskin devrim propagandası, hiç bir işe yaramayacaktır. Sınıfın öncüsüne, devrimcilere karşı yaşadığı güven bunalımı, sınıfın dışında yapılacak olan devrim propagandası ile çözümlenemez. Sendikalar, dernekler, iş yerleri, evler kısacası sınıfın bulunduğu her yer bizim çalışma alanımız olmalı.

Bağımsız işçi komiteleri de, ancak böylesi bir çalışmanın üzerinden yükselerek ayakları üzerine kalkacaktır. Komitelerin yetersiz olması, asla koşullarının olgun olmadığı bilinç yanılmasına yol açmamalı. Komitelerin oluşturulması, geliştirilmesi için koşullar her zamankinden daha olgun. Burjuva sendikacılığın gelişmesi ile bir çok işçinin sendikalardan uzaklaşması bunun göstergesi.

İşçi sınıfının mücadelesi için boşa geçirdiğimiz, günübirlik sorunlara gömüldüğümüz, kısacası işçi ve emekçilerin yaşamının dışında geçirdiğimiz her gün, devrimden çalınan bir gündür. Devrimin pratik örgütlenmesi için, bütün güçleri seferber etmekten başka bir yol yok.

Antep'ten GEB'li Bir Emekçi

ESKİŞEHİR'DE NEWROZ

NEWROZ, BAŞKALDIRI GÜNÜ olarak tarihe geçmiştir. Bu efsane Kürdistan'da hala başkaldırı, isyan günü olarak anlamına uygun olarak, bütün yasaklamalara ve baskılara inat devam etmektedir.

8 Martlar, 1 Mayıslar, 6 Mayıslar gibi isyanların, savaşların, başkaldırının günü olan Newrozun da içi boşaltılmaya çalışılıyor. Ama Kürt halkının kararlı mücadelesi ve serhıldanları buna izin vermiyor.

Eskişehir'de Newroz, 22 Mart günü öğlen saatlerinde yaklaşık 700 kişilik kitle, Abdurrahman Temel Spor Sahası'nda, Newroz ateşi yakılarak, halaylar çekilerek ve türküler söylenerek kutlandı. Kürtçe sloganların atıldığı günde, Kürtçe söylenen türkülerle geniş halaylarla Newroz kutlamaları sona erdi.

Yıllarca yasaklamaya çalıştılar Kürt Ulusunun isyan ve savaş günü olan Newroz'u. Başaramadılar. İçini boşaltmak için, Türklerin Ergenekon'dan çıkışı dediler, Muhammed'in doğum günü dediler Televizyonlarda, barıştan kardeşlikten dem vurdular. Burjuvazi, Türk bayramı olarak, Valilik binaları önünde yakılan ateşlerin üzerinden atladılar. Ama bunu söylerken, bir yandan da Kürt halkını katlettiler, Zaten ne zaman kardeşlikten bahsetseler, sözleri bitmeden katliamlarını sürdürdüler. Oysa bu ulusun, ne Demirci Kawa'larını bitirebilir, ne de yüreklerindeki özgürlük ateşini söndürebilirler. Çünkü; Kürt ve Türk emekçileri, kurtuluşlarının ve özgürlüklerinin yolunun Mücadele Birliği ile olacağını her geçen gün daha iyi anlıyor.

**NEWROZ PİROZ BE!
YAŞASIN KÜRT, TÜRK
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!**

**Eskişehir'den
Mücadele Birliği Okurları**

ANTEP HALKI TUTUKLANANLARA SAHİP ÇIKTI

13 Mart'ta gözaltına alınıp 15 Mart'ta tutuklanan 5 arkadaşımız için 17 Mart Pazartesi günü saat 13:00'de Antep İHD'de bir basın açıklaması yapmıştık. Ne tesadüftür ki 17 Mart Pazartesi günü Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği Derneği'nin elektrikleri, yüksek miktarlarda ceza kesilerek kapatıldı! Tam da tutuklamaların üstüne akşamları açık olan kurumları çevredekilerin kapalı sanması için kesilmiş olmalıydı elektrikler ve bu baskıların üstüne bir de elektriksiz bırakmak, yıldırma politikalarının devamıydı.

21 Mart'ta büyük bir coşku ve kararlılıkla geçirdiğimiz Newroz mitingi ardından, 22 Mart Cumartesi günü saat 14:00'de Balıklı Parkı'nda "TUTUKLAMALAR BİZLERİ YILDIRAMAZ, MÜCADELE BİRLİĞİ" imzalı pankartımızı açtık. Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği önlükleriyle ve Deniz bayraklarıyla görsel olarak dikkat çeken açıklamamız, "Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Yaşasın Genç Emekçiler Birliği", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarıyla başladı. Ayrıca açıklamamızda "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla, Ayışığı Sanat Merkezi", "Dünya Emeğin Olacak, Genç Emekçiler Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük, Mücadele Birliği" dövizlerimiz de vardı. Sloganların ardından okuduğumuz basın açıklamasında;

"Kapitalist sistemin işçi emekçi halklara saldırıları her geçen gün artıyor. Kendilerine servet biriktirenler, işçi ve emekçileri her seferinde açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum ediyorlar. Yaşamdan kovulan işçi ve emekçiler ise dünyada ve topraklarımızda olanlara sessiz kalmayacaklarını grevlerle, direnişlerle, eylemlerle, ayaklanmalarla gösteriyorlar. Sermaye sınıfının krizi derinleştikçe, öncelikle işçi-emekçi ve ezilen halkların öncülüğünü yapan devrimcilere saldırıyor. Yaşanan uygulamalar ne kadar çıksız kaldıklarının

başkanı Ferhat Erkabacı ve Sinem Yolcu, sokak ortasında kafalarına silah dayanarak, havaya ateş açılarak zorla göz altına alınmıştır. Ardından Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Denize Ezgi'nin solisti Sinan Koçum ve arkadaşlarımız Ali Ekber Sever, Sami Tunca evleri basılarak zorla gözaltına alınmışlardır. 15 Mart Cumartesi günü, çıkarıldıkları nöbetçi mahkeme tarafından tutuklanmışlardır.

Suçları, işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların yanında olmaktır. Suçları Tekel işçilerinin, Telekom işçilerinin, Tümtis işçilerinin yanında olmak, onların onurlu mücadelelerine güç katmaktır. Suçları Nazım Hikmet'in, Ahmed Arif'in şiirlerini okumak, tiyatrolar yapmak, piknikler düzenlemektir. Suçları işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların ezgilerini dillendirmek, onların sesi olmak, türkülerini, ağıtlarını söylemektir.

Suçları, işçilerden yana olmak, suçları emekçilerden yana olmak, suçları insanların aç, işsiz sokağa atılmasına karşı savaşmak, suçları sınıfsız, sömürsüz, yeni bir dünya istemektir.

Yaşanan tutuklamalar altında işçilere, emekçilere ve ezilen halklara yapılmıştır. Amaç kitlelere iş yasalarıyla, sağlık yasalarıyla özelleştirmelerle vb saldırırken öncülerinin desteğini ve sesini kesmektir.

Ama HAYIR susmayacağız! Gerçekleri söylemekten vazgeçmeyeceğiz. Sesimizi, Sözümüzü, Türkülerimizi Susturamayacaksınız. Şimdi daha bir hınçla, daha bir coşkuyla devam edeceğiz çalışmalarımıza.

'Gel de sustur bu yüreği, / Gel de gücün yeterse /Eğ bu yüreği bir parça'

Bir kez daha haykırıyor-

göstergesidir.

İşte bu çikışsızlığın bir örneği de 13 Mart'ta yaşandı. Genç Emekçiler Birliği Derneği

ruz! Ne baskılarımız, ne gözaltılarımız, ne de tutuklamalarımız, hiçbir güç bizlerin işçi sınıfı ve emekçi halkların yanında olmamızı engelleyemeyecek" denildi.

Sloganların ardında Denize Ezgi'den bir arkadaşımız, Sinan Koçum'un grubun kurucularından olduğunu ve emeğinin çok fazla olduğunu ve Denize Ezgi'nin çalışmalarına devam edeceğini ve 23 Mart'ta Adana'daki Newroz mitingine Denize Ezgi'nin sahne alacağını belirtti. Ardından grup, Çavbella Marşı ile tüm devrimci tutsakları selamladı. Denize Ezgi'nin Çavbella Marşı'ndan sonra basın açıklamamız sloganlarla sona erdi. Basın açıklamasında Balıklı Parkı'nda ve açıklamanın yapıldığı çevrede halkın ilgisi yoğundu. Açıklama bitiminde alkışlanmamızdan Antep halkının desteğini verdiği görüldü. İlginin yoğun olduğu açılıma İHD'de olduğu gibi sosyalist basının dışında yerel kanal ve tv lerin hiçbirinin gelmemesi dikkat çekiciydi.

**TUTUKLAMALAR BİZLERİ
YILDIRAMAZ!
Antep Mücadele Birliği Platformu**

ANTEP'TE TUTUKLAMALAR NEWROZUN ÇOŞKUSUNU ENGELLEYEMEDİ

13 Mart günü gözaltına alınan 5 arkadaşımız, 15 Mart'ta tutuklanmıştı. Aynı gün DTP'den de 11 kişi gözaltına alınmış, 9'u tutuklanmıştı. Ertesi günlerde de özellikle Vatan Mahallesi'nde yer yer polisle taşlı çatışmalar yaşanmış, yine 6 kişi daha gözaltına alınmış 3'ü tutuklanmıştı. Newroza 2 gün kala 2 kişi daha tutuklandı. Yine Newroz günü, üstünden Öcalan posterleri çıkan iki kişi daha gözaltına alındı.

Kısacası Antep'te Newroz günü olaysız geçse de, bir hafta öncesi keyfi tutuklamalarla gözdağı verildi.

21 Mart Cuma günü sabah saatlerinden itibaren alan dolmaya başladı. Biz Mücadele Birliği Platformu olarak saat 11:00'de stadyum önünde "Tutuklamalar Bizleri Yıldırılmaz" ve "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazılı "Mücadele Birliği" imzalı pankartımızı açarak yol boyunca sloganlarla arama noktasına geldik.

Arama noktasında Önsöz dergilerini ve Ayışığı Sanat Merkezi - Genç Emekçiler Birliği imzalı tutuklamalara ilişkin bildirimimizi bahane ederek gerginlik çıkartmaya çalıştılar. Ancak bizler örgütlü, insiyatife göre hareket eden, disiplinli ve kararlı duruşumuzla tutuklamaların bizleri yıldırılmayacağını gösterdik. Polis alay edercesine "çalışmalarınız nasıl gidiyor." demesi, tutuklamaların niçin yapıldığının göstergesiydi. Cevap vermeye bile gerek görmedik, kararlı duruşumuz coşkuymuz iyi bir cevap niteliği taşıyordu.

Miting boyunca "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Dışa Dışa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan", "JiboAzadi Aşiti Şer Şer Şer", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Newroz Piroz Be", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarını gür bir şekilde attık.

Miting boyunca Deniz bayraklarımızı isteyen onlarca kişiyle uğraşmak zorunda kaldık. Yarın basın açıklamamız olduğunu ve lazım olduğunu belirtmemize rağmen rica edenler, ikna etmeye çalışanlar, odasına asacağını söyleyenler, tutmak için isteyenlerden bir kaçının ortadan kaybolduğunu fark ettik. İnanılmaz bir ilgi ve sempati vardı Deniz bayraklarımıza .

Önsöz dergimizin eski sayılarından Kürt Dili Ve Edebiyatı'ndan 30 tane dağıttık; yoğun bir ilgi gördü.

Ayrıca 22 Mart'taki tutuklamalara ilişkin yapılacak basın açıklamamıza davet eden bildirimimizi de dağıttık.

Mitingde konuşmaların ardından Koma Gulan Herzan müzikleriyle yer aldı. Newroz Mitingine Antep'te yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Öncesindeki tutuklama terörüne ve hafta içi güne denk gelmesine rağmen ilgi ve coşku yüksekti.

**Antep Mücadele Birliği
Platformu**

ADANA'DA NEWROZ

Türkiye ve Kürdistan'ın birçok bölgesinde coşkuyla kutlanan Newroz, 23 Mart Pazar günü Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosu'nda 30 binin üzerinde bir katılımı Adana'da da coşkuyla kutlandı.

Saat 10.00'da başlayan etkinliğe bizler de "YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ" pankartımızı ve deniz bayraklarımızla katıldık. Pankartımızı, Açık Hava Tiyatrosu'nun üst kısmına astıktan sonra Newroz alanında Mücadele Birliği dergisinin son sayısını ve dosya konusu Kürt dili ve sanatı olan Önsöz dergisinin dağıtımını yaptık.

Newroz programına Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nden Grup Denize Ezgi de söylediği marş ve ezgileriyle katıldı. Grup Denize Ezgi adına konuşma yapan arkadaş, etkinliğe gelmeden önce bir müzik grubu emekçisinin tutuklandığını, bunun Denize Ezginin çalışmalarını engellemek için olduğunu, fakat grubun çalışmalarının engellenemeyeceğini ve bunu şu an burada olmalarıyla da gösterildiğini söyledi. Bu sırada kitleden tutuklamaya karşı tepki sloganları yükseldi. "Söz Veriyoruz" marşını da seslendirirken Denize Ezgi, bu yıl da her yıl olduğu gibi yalnız kalmak pahasına da olsa devletin tüm pervasız saldırılarına rağmen 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı olan Taksim'de olacağımızı söyledi. Ve Newroz'a katılan tüm insanlardan onurlu özgür ve insanca bir yaşam için mücadele sözünü hep bir ağızdan aldı. Denize Ezgi söylediği Türkçe ve Kürtçe coşkulu marşların ve ezgilerin ardından kitleden almış olduğu olumlu tepkilerle sahnedan ayrıldı.

Newroz etkinliği saat 15.00'da biterken, Newroz alanından dağılan Kürt gençleri Adana çarşı merkezinde de sloganlarla yürüdü. Birçok polis otosunun camlarını kıran Kürt gençleri yürüyerek emekçi mahallelerine doğru ilerlediler.

Mücadele Birliği / ADANA

NEWROZ KÜRT HALKININ YÜKSELEN ÖZGÜRLÜK ÇIĞLIĞIDIR

İstanbul'da Newroz kutlaması bu yıl oldukça coşkulu ve önceki yıllara oranla daha kitlesel bir katılımı gerçekleştirildi. Sabah saatlerinden itibaren İstanbul'un emekçi semtlerinden, Kazlıçeşme Alanına gelen yüzbinlerce kişi, Newroz kutlaması başlamadan önce alanı doldurdu. Son birkaç gündür özellikle Kürdistan'da Newroz kutlamalarında yaşanan çatışmalar ve moral üstünlüğü bugün İstanbul'a da taşındı. Tüm alan sarı kırmızı yeşile bezendi. Miting boyunca, zafer işaretleri, sloganlar hiç eksik olmadı.

Mücadele Birliği Platformu bu yıl Newroza iki pankartla katıldı. İlk pankartın üzerinde "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" yazıyordu. İkinci pankartta ise sarı kırmızı yeşil zemin üzerine "Biji Newroz / Yaşasın Newroz" yazıyordu ve bir ucunda Sema Yüce diğer ucunda Deniz Gezmiş'in resmi vardı. Ayrıca Newroza Devrimci İşçi Komiteleri üzerinde DİK amblemlili kızıl bayraklarıyla katıldılar.

Miting saat 12:00 civarında saygı duruşu ile başladı. DTP İl başkanı Halil Aksoy konuşma yaparak Kürt halkının Newroz bayramını kutladı. Ardından DTP milletvekilleri de konuşmalar yaptılar. Alanın bir çok yerinde Newroz ateşleri yakılırken ateşler etrafında miting sonuna kadar coşkuyla halaylar çekildi.

Bizlerde Mücadele Birliği olarak sabahın erken saatlerinde miting alanında idik. Saat 10:00 civarında alana giriş yaptık. Üzerinde Deniz Gezmiş yoldaş ve Sema Yüce'nin resimlerinin bulunduğu "Biji Newroz / Yaşasın Newroz" pankartımız alandaki kitle tarafından sahiplenildi. Ve Deniz Gezmiş sülietli kızıl bayraklarımız oldukça dikkat çekiyordu. Öyle ki alanda bir çok kişi bizden Deniz bayrakları istedi. Mitingde "Leninist Parti 18 Savaş Yılında" ve "Mart İsyandır Ayaklanmadır Devrimdir" başlıklı bildirilerimizi dağıtarken alımın değişik yerlerinde üzerinde sloganlarımızın yazılı olduğu kuşlamalarımızı yaptık. Alanda dikkat çeken bir nokta ise mücadeleye çağrı yapan, devrimi, Kürt halkının mücadelesini temsil eden sloganlara katılım daha fazlaydı. Alanda sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", Faşist TC Ordusu Kürdistan'dan Defol", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganları atılırken bizler de alanda sık sık; "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Dışa Dışa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" sloganlarımızı haykırдық.

Miting boyunca devrimci coşku hiç dinmedi. Mitingin sürdüğü saatler boyunca zaman geçtikçe insanlar yorulmadı aksine daha da coş-

kulandı; sloganları daha da gür attı. Alanda Newroz ateşlerinin yakılmasıyla coşku daha da arttı. Oldukça yüksek olan newroz ateşlerinin üzerinden atlandı, çevresinde halaylar çekildi... sloganlar atıldı... Ayrıca alanda bu sene yoğun olarak yöresel kıyafetler de dikkat çekiyordu.

Alanın bir çok yerinde Kürdistan bayrakları açılırken üzerinde "TKEP/L" imzalı kızıl bayrakların da açıldığı görüldü. Ayrıca yüzleri kapalı, ellerinde Deniz Gezmiş resimli bayraklarla alanda yürüyüş yapan TKEP/L militanları "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldılar. Newroz ateşlerini başında Kürt halkını ve serhıldanları selamladılar ve Kürt halkının kurtuluşunun devrimde, sosyalizmde olduğunu haykırıyorlar.

Miting müzik gruplarının ardından sona erdi. Ayrıca çeşitli yerlerde emekçi semtlerden gelen araçların durdurulup arandığı ve gün boyunca 60'a yakın kişinin gözaltına alındığı bilgisini aldık.

İstanbul'da bunlar yaşanırken, Kürdistan'ın bir çok yerindeki Newroz kutlamalarına

polis gaz bombaları, plastik ve gerçek mermilerle saldırdı. Van'da Newroz kutlaması valilik tarafından yasaklanmıştı. 23 Mart'ta, DTP İl binası önünde Newroz kutlaması için toplanan kitleye polis gaz bombalarıyla saldırdı. Bunu üzerine yaşanan çatışmada 70 kişi yaralandı, 130 kişi gözaltına alındı.

Hakkari'deki Newroz kutlamalarına polisin saldırmasıyla yaşanan çatışmalarda 2'si polis toplam 23 kişi yaralandı ve 45 kişi gözaltına alındı. Bu arada yaşanan çatışmalarda gençler her yeri savaş alanına çevirirken helikopterler havadan çatışan gruplara gaz bombası attı.

Urfa'da yapılan Newroz kutlaması ardından polis gözaltı furyası başladı. Bugün toplam 123 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Gözaltına alınan kişiler, yasadışı pankart açmak ve yasadışı slogan atmakla suçlanıyorlar.

Van, Hakkari, Urfa, Batman, Silopi ve Siirt'teki Newroz kutlamalarında çıkan çatışmalarda toplam olarak 400 kişi gözaltına alındı ve onlarca kişi yaralandı.

Bu seneki Newroz kutlamalarına, kitlenin coşkusunun yanı sıra, polis terörü damgasını vurdu. Newroz kutlamaları sırasında polisin kitleye silahlı saldırısı sonucu Hakkari'nin Yüksekova İlçesi'nde 20 yaşındaki İkbâl Yaşar ve Van'da 35 yaşındaki Zeki Ering ölümüne uğradı ve onlarca kişi de yaralandı. Devlet, bu sene Newroz kutlamalarına silahla saldırarak iki insanı katletmekle, G.Kürdistan'da yaşadığı ağır yenilginin hincını halktan çıkarmaya çalıştı.

21 Mart günü Mardin'in Nusaybin İlçesi'nde yapılan newroz kutlamalarına polis yine vahşice saldırdı. Vesile Kaçmaz adlı bir kişinin kolu kırılırken, 23 yaşındaki Kadri Bilen adlı bir kişinin karnına kurşun isabet etti ve ağır yaralandı. Yine atılan gaz bombalarından etkilenen 7 kişi devlet hastanesine kaldırıldı.

Aynı gün Urfa'nın Viranşehir İlçesi'nde newroz kutlamaları sonrası çıkan çatışmalarda 11 kişi yaralandı.

22 Mart günü Siirt'te Newroz kutlamalarına polis vahşice saldırdı. Polisin saldırısı sonucu çıkan çatışmalarda Ahmet Bartık ve Sosin Özalp adlı iki kişi polis kurşunuyla yaralanarak Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı.

Yine Van'da Newroz kutlamalarında çıkan çatışmalarda 14'ü polis 65 kişi yaralandı. Durumu ağır olan Gülşah Aslan, Ayhan Kurt, Yüksel Sönmez ve Ayhan Mayan adlı kişiler Van Araştırma ve Devlet Hastanesi'nde yoğun bakıma alındı.

Aynı gün benzer bir durumda Hakkari'de yaşandı. DTP İl binası önünde yapılan basın açıklamasına polisin saldırması sonucu 23 kişi yaralandı.

23 Mart günü ise Hakkari'nin Yüksekova İlçesi'ndeki Newroz kutlamalarına polis gaz bombaları ve gerçek mermilerle saldırdı. Polisle yaşanan çatışmada kurşunla yaralanan Selim Akbaş, Raif İren ve Savaş Babalıtaş adlı kişiler, Van'daki hastanelere kaldırıldı.

Dergimiz yayına hazırlandığında, Hakkari'de Kürt halkının serhıldanı devam ediyordu. □

